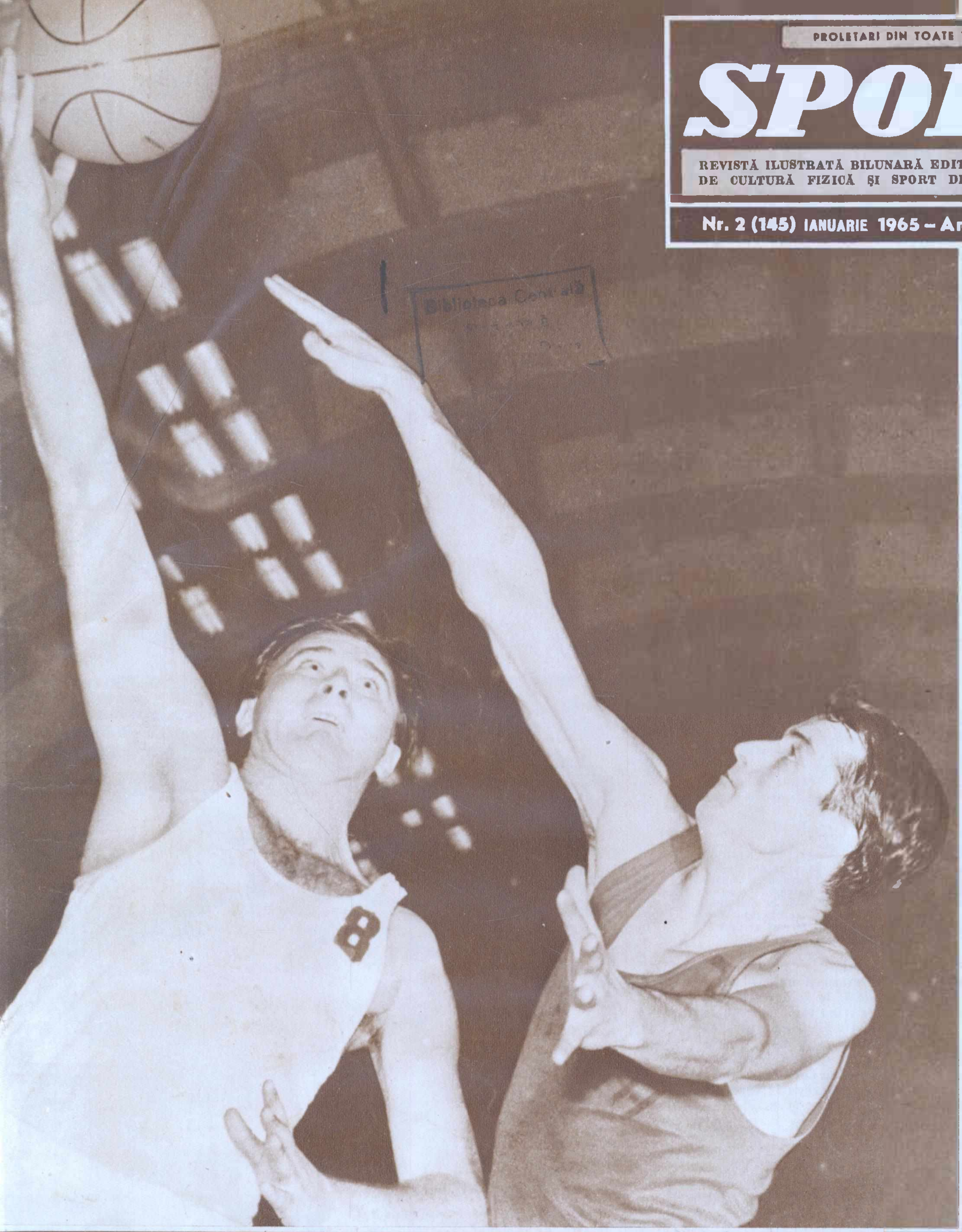
PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 2 (145) IANUARIE 1965 – Anul VIII (XVIII)

BINE „PROTEJATĂ"

mingea își va urma, implacabilă, traiectoria spre inelul magic al coșului. Eficacitatea dinamovistului Kiss (în alb) a fost reconfirmată, în pofida opoziției remarcabil de corectă a lui Niculescu (Știința București). Faza este din meciul Dinamo București – Știința București 108—81 (61—40).

De altfel, Dinamo București, care pare animată de dorința de a... întrerupe „abonamentul" celor de la Steaua, este principala candidată la titlul pe anul 1965

Foto PAUL ROMOȘAN

Maeștrii emeriți ai sportului VALERIU BULARCA și ALEXANDRU PENCIU la „startul" anului 1965

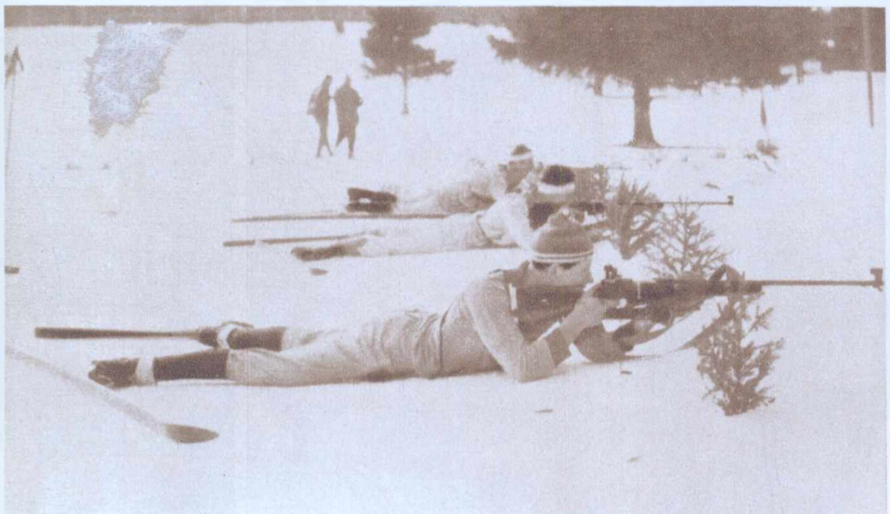
FOTBAL *INTERMEZZO TUR—RETUR (14 antrenori din categoria A își prezintă echipele pentru retur)*

Portret: NUNWEILLER VI ■ POVESTEA LUI ALFREDO DI STEFANO (VII)

HOCHEIȘTII ÎNAINTEA FINALEI

foto cronica

VREMEA FRUMOASĂ și zăpada excelentă pentru sporturile de sezon au făcut ca, în pofida lipsei de punctualitate a anotimpului, pantele Carpaților să fie extrem de aglomerate în ultimul sfîrșit de săptămînă. Sînt toate premisele pentru ca 1965 să aducă un pe cît de neoficial, pe atît de îmbucurător record în materie!

UN FRUMOS SUCCES internațional au obținut biatloniștii brașoveni de la A.S.A., care, concurînd în Cehoslovacia, la Liberec, au ocupat primul loc pe echipe, înaintea unor formații din Polonia, Cehoslovacia și R.D. Germană. Dintre ei s-a remarcat ceva mai mult (toată echipa a concurat bine) G. VILMOȘ (în fotografia noastră, în prim plan, în timpul unei trageri de concurs). Startul echipei reprezentative la Campionatele Mondiale din Norvegia (Elverum, 21 februarie) poate fi așteptat cu optimism.

UN DIVERTISMENT în programul de antrenament al echipei de hochei a clubului Steaua îl constituie fotbalul. Jocul la două porți în care minusculul puc este înlocuit cu balonul rotund se desfășoară cu o voiciune inimaginabilă. Portarii nemaigăsind sens să păzească „gaura de șoarici" se avîntă și ei pe gheață, în dribling, în postura de înaintași și șutează mai vîrtos chiar decît jucătorii de cîmp. Iată-l într-o astfel de postură pe portarul Pușcaș și iată și „victimele" driblingului lui (în prim plan Peter).

RĂSPLATA VALORII sportive internaționale — titlul de maestru emerit al sportului. Iată-i, în fotografia alăturată, pe cei mai recent distinși cu înaltul titlu: de la stînga spre dreapta Mihaela Peneș **(campioană olimpică la aruncarea suliței),** Ion Tripșa **(medalie de argint la pistol viteză),** Hilde Lauer **(medalie de argint la caiac 1 și medalie de bronz la caiac 2 împreună cu Cornelia Sideri) și** Lia Manoliu **(pentru a doua oară consecutiv medalie de bronz la aruncarea discului).**

DEȘI ÎNVINS la Tokio, australianul Ron Clarke și-a confirmat valoarea, stabilind acum cîteva zile un nou record mondial (al patrulea, după cele de la 10.000 — 28 : 15,6, 3 mile — 13 : 07,6 și 6 mile — 27 : 17,6), pe distanța de 5.000 m de astă-dată: 13 : 34,8! Puțini dintre cei care l-au văzut la J.O. de la Melbourne intrînd pe stadion cu flacăra olimpică (în fotografie) s-ar fi așteptat ca tocmai el să-l „detroneze" de pe tabela recordmanilor mondiali pe Vladimir Kuț, cel ce avea să fie eroul Jocurilor de la Antipozi...

DEŞI INAUGURAT încă în decembrie trecut, sezonul internaţional de schi alpin a intrat „în viteză" de abia în primele zile ale lui 1965. Dar, dacă pentru cursele premergătoare Anului Nou surprizele constituiau ceva... normal, victoriile numelor tinere, în plină ascensiune, după această dată au valoare de consacrare în presa sportivă. Primul „outsider" victorios — elveţianul Ed. Brüggmann (în fotografie îl puteţi vedea cu adevărat în plin efort), care a cîştigat slalomul uriaş de la Adelboden, în pofida prezenţei la start a celor mai buni schiori din lume. Aşadar, sezonul ce precede „mondialele" din Chile se anunţă disputat.

HANDBALIŞTII ROMÎNI au întreprins în această lună un lung turneu în R.D. Germană. Cu această ocazie ei au înregistrat rezultate remarcabile printre care se cuvine citată comportarea lor din cadrul tradiţionalului turneu internaţional ce se dispută la Berlin în primele zile ale fiecărui an nou, turneu pe care l-au cîştigat învingînd pe rînd, fără prea mari dificultăţi, primele reprezentative ale oraşelor Viena (6—4), Copenhaga (7—6), Leipzig (8—4) şi Berlin (5—2).

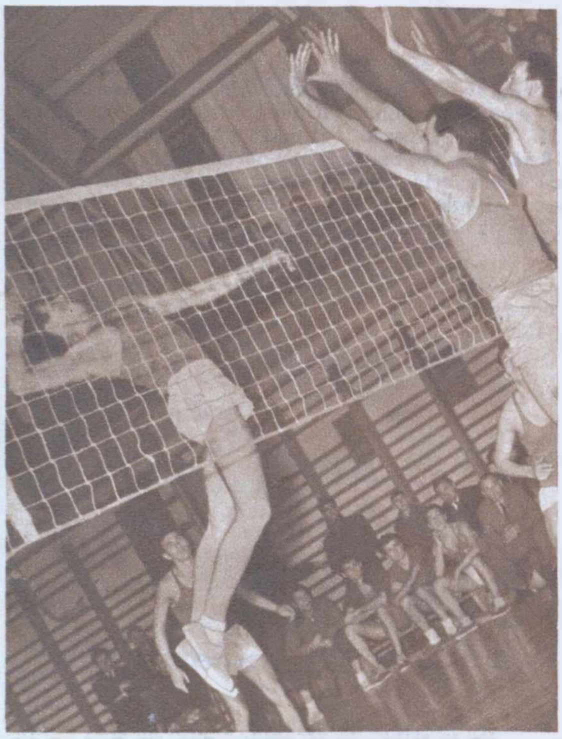
Iată în fotografia alăturată o fază din meciul Bucureşti—Copenhaga, disputat în sala Werner-Seelenbinder: Goran îl depăşeşte pe danezul Max Nielsen şi va înscrie imparabil

★

(N.R.) O surpriză neplăcută în acest început de an: comportarea nesatisfăcătoare în turneul de la Madrid a echipei Dinamo Bucureşti, către care se îndreaptă speranţele noastre în C.C.E.

SURORILE „OLIMPICE" Marielle şi Christine Goitschel au luptat mult pentru a putea debuta în 1965 cu victorii în probele tehnice, care le-au prilejuit splendidul event olimpic de la Innsbruck. E drept că n-au mai putut ocupa ca la bună şi frăţească înţelegere, cu schimbul, primele două locuri ale slalomului special şi ale slalomului uriaş. Dar, spectatorii prezenţi pe pista de la Oberstaufen au aplaudat o semireeditare a pomenitei consacrări: Christine (stînga), campioană olimpică a probei, şi Marielle (dreapta) s-au clasat, ca şi la Innsbruck, pe primele două locuri ale slalomului special. Ele au dovedit astfel că tehnicitatea demonstrată anul trecut se află la un bun nivel pentru începutul de sezon şi că, deci, se poate... conta pe ele şi în 1965.

FOC DE PAIE... Cîştigînd primul set cu 15—5, voleibaliştii de la Progresul au lăsat impresia că vor realiza, însfîrşit, prima victorie din campionat, în faţa celor de la Steaua. Ei au „reuşit" însă în continuare să piardă trei seturi: 7—15, 13—15 (au condus cu 12—3 !) şi 10—15... Se pare că semnalele de alarmă, deşi numeroase, n-au fost încă auzite de cei în drept. În fotografie, fază (evident, din primul set !) în care Constantin Vasiliu (Progresul) depăşeşte blocajul (timid) efectuat de Chiriţă şi Papugiu (Steaua).

Sperăm că victoria ulterioară (3—0 cu C.S.M.S. Iaşi) nu va fi fost tot un... foc de paie.

„DECANA" echipei austriace de schi alpin, Edith Zimmermann, al cărei bilanţ olimpic 1964 („argint" la coborîre, locul V la „special" şi locul VI la „uriaş") i-a prilejuit locul III în lume în combinata alpină, se numără şi anul acesta printre favorite. Ea a cîştigat slalomul uriaş de la Grindelwald (în fotografie, în timpul cursei). De altfel, ca şi toţi reprezentanţii Austriei în probele alpine, ea abia aşteaptă confruntarea de la C.M. 1966 din Chile: la J.O. de la Innsbruck, acasă deci, disputa cu reprezentanţii cocoşului galic s-a terminat la egalitate. Poate pe teren neutru...

Foto cronica

In plin sezon HOCHEISTIC

Ș... hocheistic. Peste cîteva zile, mai precis începînd de la 3 februarie, Capitala va găzdui turneul final al campionatului republican de hochei pe gheață. Este un eveniment de primă importanță pentru sportul cu puc din țară noastră întrucît, de data aceasta vin să se confrunte echipe de forțe mai apropiate decît în anii precedenți, echipe simțitor întinerite, cu jucători de perspectivă, hotărîți să lupte pentru afirmare.

La startul ultimelor jocuri ale campionatului republican vor fi prezente în total șase echipe. Acestea își vor disputa întîietatea sistem turneu, tur-retur, cu o pauză între jocuri de numai două zile. Acum, întrucît la închiderea ediției revistei noastre numele celor șase formații nu erau încă cunoscute (faza zonală a fost programată să se desfășoare între 23—27 ianuarie) anticipăm, ținînd seama de evoluția formațiilor în ultima perioadă de timp. Din rîndurile finalistelor în nici un caz nu vor putea lipsi echipele Steaua, Dinamo și Știința București precum și Voința Miercurea Ciuc. Celelalte două echipe vor reprezenta: una regiunea Mureș Autonomă Maghiară sau regiunea Brașov, iar cealaltă fie Clujul, fie Hunedoara, fie Suceava în funcție de echipa care a terminat pe primul loc turneul fazei zonale (III).

Pentru a cunoaște mai bine pe jucătorii celor trei echipe bucureștene care vor evolua în apropiatele dispute dăm mai jos fotografiile acestora, numele componenților lor, precum și alte cîteva amănunte.

STEAUA
(antrenor E. Raduch)

De la stînga la dreapta, rîndul de sus: Varga, Biro, Petrescu, Holo, Czaka, Ștefanov, Trăușan, Fenici, Calamar. Rîndul de jos: Peter, Csiszer, Crișan, Pușcaș, G. Szabo, L. Vacar, Ionescu. Cel mai tînăr jucător din echipă este Laurențiu Petrescu (19 ani), iar cel mai vîrstnic portarul Pușcaș (33 ani). Media de vîrstă a echipei a fost simțitor îmbunătățită (22 ani). Formația Steaua are în componența ei șapte jucători care fac parte din lotul republican (Varga, Biro, Ștefanov, Calamar, Crișan, G. Szabo, Ionescu). Jucătorul cel mai tehnic și, totodată, cel mai muncitor: Czaka (32 ani). Acesta împreună cu Varga și Ionescu continuă să fie cel mai bun fundaș al țării.

DINAMO
(antrenor M. Flamaropol)

De la stînga la dreapta, rîndul de sus: Corduban, Țiriac, Făgăraș, Ciobotaru. Rîndul din mijloc: Pop, Mantea, Dumitraș, Pană, Bașa, Oswath. Rîndul de jos: Florescu, R. Șerban. Lipsesc din fotografie T. Ștefan, Barbu și Boldescu. Cel mai tînăr jucător al echipei: T. Ștefan (17 ani), iar cel mai vîrstnic: Ciobotaru (26 ani). Media de vîrstă a echipei este de 21 de ani. Ca și echipa Steaua, și Dinamo are în rîndurile sale șapte selecționați în lotul reprezentativ al țării (Corduban, Țiriac, Făgăraș, Dumitraș, Pană, Bașa și Florescu). Cel mai tehnic jucător: Florescu. Cel mai muncitor: Pană. Cel mai bun șuter: Țiriac.

ŞTIINŢA BUCUREŞTI

(antrenor N. Zografi)

De la stînga la dreapta, rîndul de sus: Niţă, Lenard, Tăbăcaru, D. Cristescu, R. Cristescu, Costescu, Bianu, Baziliadis. Rîndul de jos: Mezei, T. Vacar, Crihan, Presneanu, Mihăilescu, Tudoran. Lipseşte din fotografie: Scheau. Cei mai tineri jucători: Cristescu, Mihăilescu, Tudoran (19 ani), cel mai vîrstnic: Crihan (25 ani). Media de vîrstă a echipei: 20 de ani. Din rîndurile jucătorilor de la Ştiinţa Bucureşti, Crihan şi Mihăilescu au fost selecţionaţi în lotul republican. Cel mai tehnic jucător: Mihăilescu. Cel mai muncitor: Niţă. De altfel, aceştia doi, împreună cu Vacar formează prima linie de înaintare a Ştiinţei.

Fotografiile din aceste pagini sînt realizate de: I. MIHĂICĂ

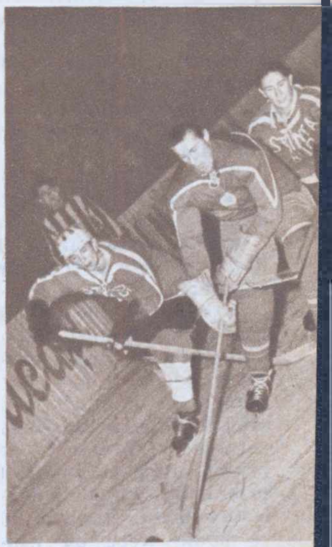

Din întrecerile preliminare

Două faze spectaculoase din întîlnirea Steaua—Ştiinţa Bucureşti (9—0) din turul II al campionatului Capitalei. În fotografia din stînga Csiszer şi Trăuşan (Steaua) atacă poarta lui Crihan, care reţine pucul în ultimul moment. Mai pot fi văzuţi Scheau şi Bianu (Ştiinţa).

În fotografia din dreapta fundaşul militar Varga este urmărit cu insistenţă de tinerii Lenard şi Tăbăcaru (Ştiinţa).

Cei trei Pană

Fotografiei alăturate i-am dat drept legendă vechiul proverb romînesc *„Cînd doi se ceartă..."* Cine sînt certăreţii din ilustraţie şi cine este cîştigătorul? La mantinelă, în luptă pentru puc, cei doi Eduard Pană (tatăl şi fiul), iar cîştigătorul, mezinul familiei, Viorel Pană, hocheist în devenire.

„Bătrînul" Eduard Pană a debutat ca hocheist în anul 1932 şi a părăsit activitatea competiţională abia în 1958, deci după 26 de ani de joc neîntrerupt. În 1958 Eduard Pană tatăl avea 45 de ani. A părăsit activitatea competiţională în momentul cînd înlocuitorul său, tînărul care-i poartă numele, a dovedit că este capabil să susţină bunul renume pe care şi l-a cîştigat pe merit hocheistul Eduard Pană-senior.

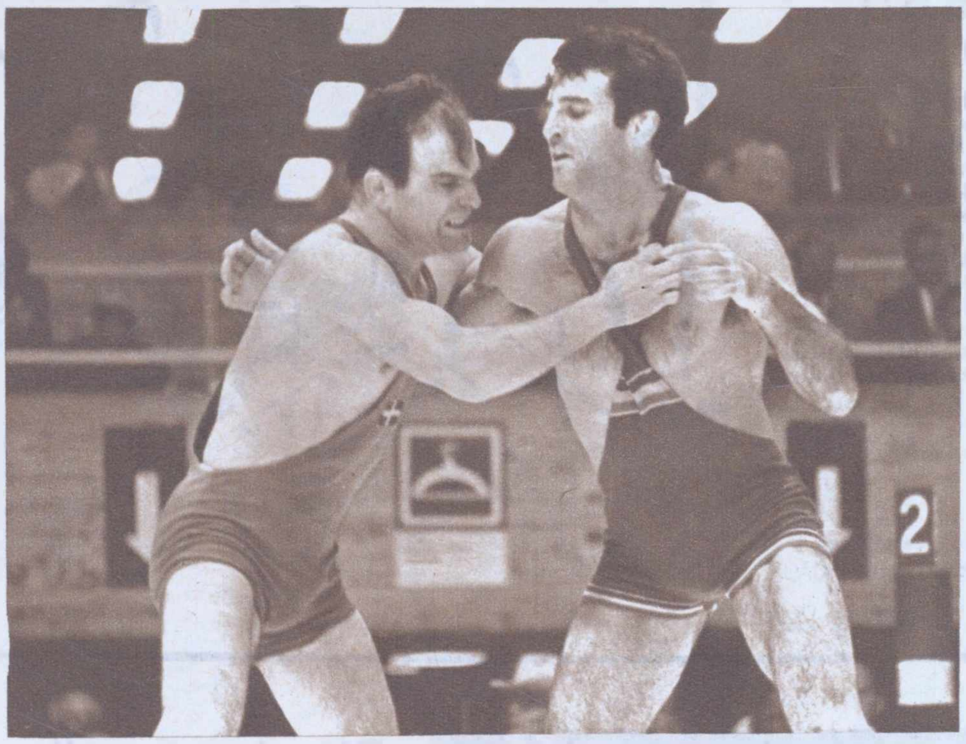
Eduard Pană-junior, acum, la 20 de ani, este şi el internaţional şi unul din elementele de bază ale echipei Dinamo Bucureşti. În prezent, împreună cu tatăl său, care a rămas acelaşi îndrăgostit de totdeauna al dreptunghiului de gheaţă, iniţiază pe mezinul familiei, cel de al treilea Pană, în tainele mînuirii crosei. Spre bucuria şi satisfacţia întregii familii, Pană III se dovedeşte un bun şi îndrăzneţ hocheist. Cu asemenea profesori nici nu surprinde.

AUR şi ARGINT

Valeriu Bularca... Din fiecare pas, din fiecare vorbă şi chiar din fiecare zîmbet se degajă o forţă promptă, o vigoare mult deasupra mediei, o notă destul de greu de definit. Aş numi-o sobrietatea perfectei aprecieri a propriilor posibilităţi.

Acum, după ce dialogul nostru s-a consumat, îmi dau seama că, de fapt, incursiunea în intimitatea şi în amintirile maestrului emerit al sportului Valeriu Bularca este destul de temerară. „Vizitatorul" interiorului locuinţei şi... personalităţii sale are de la bun început senzaţia că e indiscret, într-atîta e de puternică pecetea ordinei, a aşezării solid rostuite. Dar, totodată, în aceste împrejurări oricine îşi dă seama mai bine de valoarea sportivă a personajului. Şi nu e vorba numai de marele număr de obiecte-mărturii ale frumoasei sale cariere de luptător — ci şi de ansamblul aşezării lor. După cum nu e vorba numai de performanţele lui, ci şi de felul în care au fost obţinute.

La Tokio, în întîlnirea cu suedezul Bror Rune Jonsson (stînga), pe care l-a învins la puncte.

Ei, dacă ar fi să ne luăm după ce spune „Rică" atunci cînd e întrebat cum a urcat pe scara măiestriei sportive, toate ar fi foarte simple: o uşoară încruntare, o tot atît de uşoară ridicare din umeri şi rezumatul prea simplu, exagerat de laconic — „am muncit... şi-atît!". Că munca dîrză, serioasă şi permanent prezentă pe primul plan a constituit principalul, nu poate contesta nimeni. Dar nici nu se poate trece cu uşurinţă peste sutele de ore de antrenament individualizat, peste miile de ore de căutare a celui mai bun procedeu, de transformare a imitării lente într-o execuţie fulgerătoare. Şi apoi, mulţi nu ştiu să-şi canalizeze cum trebuie entuziasmul şi energia tinereţii, mai ales în timpul liber. Lui Bularca i-a fost străină vechea nătîngă cu păhărelul în faţă (şi în... nas) ce anulează efortul de la antrenament şi osteneala sfătuitorilor. În schimb, i-a fost (şi i-a rămas) prieten bun muntele, cu aerul său tare, cu zăpada sa imaculată. I-a fost necunoscută înfumurarea ocazionată de succes. În schimb, i-a fost (şi i-a rămas) însoţitoare permanentă (trăsătură de caracter aş spune) modestia extremă, cu trecerea pe plan secund a meritelor sportive: „—Nu sînt eu singurul campion din lume..."

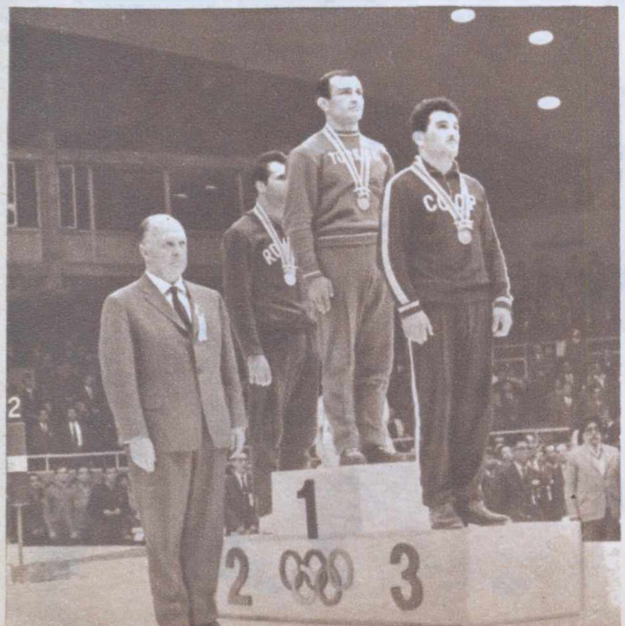
Succesul cel mare, titlul mondial la lupte greco-romane, a venit în 1961, în îndepărtata Japonie. La Yokohama, în plină maturitate (ba chiar au fost unii care l-au crezut... bătrîn!), Bularca şi-a încununat cariera de luptător şi a 30-a sărbătorire a zilei de naştere cu medalia de aur. Acest succes n-a constituit deloc punctul terminus. Iar cine a urmărit cariera lui a putut observa că Rică n-a dat înapoi nici după succes, nici după insucces. Să vedem împreună, pe scurt, pe ani mai bine-zis, drumul sinuos şi lung al unui palmares.

L-am întrebat cînd a început să facă lupte. „ — Nici nu mai ştiu..." Adevărat, parcă de cînd lumea: de atîţia ani îi e numele „cap de afiş", încît e greu de închipuit un campionat al ţării fără numele lui în fruntea „mijlociilor", sau o echipă naţională fără el la start. Totuşi, acest debut a putut fi... descoperit: 1949, pe cînd era elev în şcoala profesională de pe lîngă uzinele „Strungul" Braşov. Mai făcuse el ceva handbal şi chiar ceva box, dar se pare că salteaua dură care găzduia încleştarea voinicilor a fost o dragoste la prima vedere. Au trecut însă doi ani (1951) pînă la debutul competiţional. Apoi încă doi ani şi, în preajma Festivalului de la Bucureşti (1953), Bularca este selecţionat în lotul republican. În 1954 se clasează al doilea la „naţionale", însă premierea îl găseşte încruntat. Se ştia bine pregătit, dar... lupta greşea la aşteptată. A aşteptat... şi el încă un an, şi a fost răsplătit: 1955 îi aduce primul titlu de campion şi îi prilejuieşte debutul internaţional în echipa ţării. Egipteanul Kamel Belba a fost primul luptător de peste hotare care a făcut cunoştinţă cu forţa brunetului şi sobrului braşovean. În 1956, moment dificil. Nu este selecţionat pentru Melbourne şi asta a fost ceva dureros. „De ce nu te-au luat la Antipozi? — N-aveam valoare..." Un asemenea răspuns prompt, scurt şi sincer este aproape derutant. Şi în orice caz edificator... Poate că pe alţii o asemenea deziluzie i-ar fi descurajat, dar pe el l-a... stîrnit. În 1957, victorii pe toată linia, atît în ţară cît şi peste hotare. În anul următor, o medalie de bronz îi prilejuieşte cunoştinţa cu podiumul mondialelor, iar Balcaniada — chiar cu cea mai de sus dintre trepte. Au urmat însă doi ani „slabi": titlul naţional din 1959 nu-l consolează pentru obţinerea „argintului" la Balcaniadă, iar la Roma, la Jocurile Olimpice, bolnav, nu poate face nimic. Împins parcă de „aurul" olimpic al coechipierului său Pîrvulescu, Bularca munceşte şi mai mult: victoriile din Ţara Soarelui Răsare îi încununează strădania titanică din toţi anii de sport. Ca un făcut, iarăşi doi ani de scădere şi poate cei mai reprezentativi pentru voinţa lui. În 1962, în Statele Unite, la Toledo, noul regulament, care reduce la minimum lupta la parter şi modifică limitele categoriilor (e nevoit să slăbească mult) îl aduce la un numitor comun scăzut. De la mondialele din 1963 (Helsingborg) absentează, examenele obligîndu-l să păşească rar în sala de antrenament. Dar pe el amintirea „olimpică" îl fortifică din nou şi 1964 îl completează substanţial colecţia de trofee: campion republican şi al Spartachiadei republicane, campion balcanic, medalia de argint (fără înfrîngere) la Tokio!

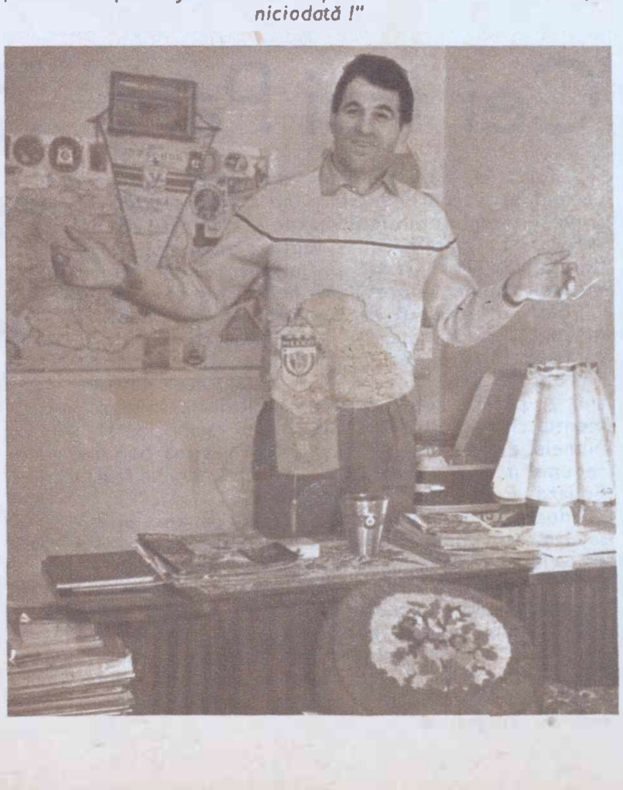
Ce ar putea să-l caracterizeze mai bine pe Valeriu Bularca?

G. RUSSU-ŞIRIANU

Pe podiumul olimpic, împreună cu turcul K. Ayvaz şi sovieticul D. Gvandzeladze.

Acasă, între două benzi de magnetofon, Rică ţine piept asaltului indiscreţiei profesionale: — *„De ce ţii la capul patului drapelul Jocurilor Olimpice din 1968? — Nu se ştie niciodată!"*

...Replica lui Penciu

L-am întîlnit într-una din seri pe maestrul emerit al sportului Alexandru Penciu, la sala Studio a teatrului Lucia Sturdza Bulandra. Şi-a cumpărat bilete la „Dragă mincinosule", apoi a ieşit să-l mai privească pe Fory Eterlé...

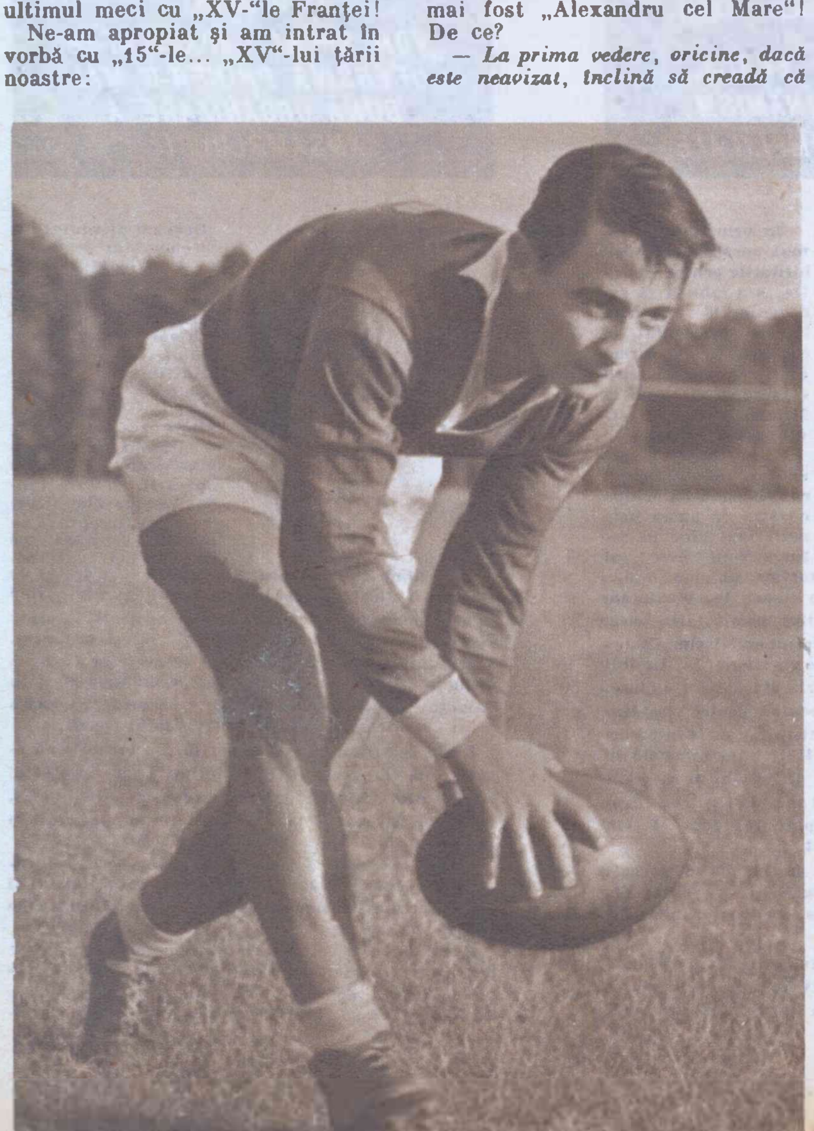
Din fotografie, actorul parcă îi spunea:

— Dragă Penciule, aceşti reporteri au ieşit la vînătoare de... inedit. Atrage-le atenţia că în ceea ce te priveşte n-au... nimerit ineditul, întrucît nu ţi-a „scăpat" pînă în prezent nici un spectacol de teatru. Ţi-a „scăpat" însă ocazia de a fructifica toate loviturile de picior în ultimul meci cu „XV-"le Franţei!

Ne-am apropiat şi am intrat în vorbă cu „15"-le... „XV"-lui ţării noastre:

— Prima oară ai fost selecţionat în lotul republican în 1950. Dar, după cîteva zile, antrenorul Ion Buzoianu te-a trimis... acasă, ca să înveţi lovitura de picior pentru tuşă. În 1953 ai îmbrăcat, la „Festival", pentru prima oară tricoul echipei naţionale de rugbi a Romîniei. Erai un jucător complet. În ultimii ani, te-ai perfecţionat, făcîndu-i pe englezi să te numească „Alexandru cel Mare". Se pare însă că ceva s-a întîmplat la meciul din noiembrie! Puţine tuşe, puţine intercepţii la nivelul aşteptărilor, puţine intercalări în liniile ofensive, puţine transformări. Nu ai mai fost „Alexandru cel Mare"! De ce?

— *La prima vedere, oricine, dacă este neavizat, înclină să creadă că eu am avut cea mai mare parte de contribuţie negativă în meciul cu Franţa. Dacă nu ratam scorul putea fi egal: 9—9 sau chiar favorabil nouă: 12 (cel puţin) —9! Realitatea este însă cu totul alta. Noi, în meciul cu francezii, am avut baloane cu mult mai puţin decît adversarii, atît la margine, cît şi la grămadă. Or, este ştiut că cine are balonul are şi atacul. Fără mingi nu poate fi cîştigată o partidă. Talonerul nostru (Ionescu) a fost insuficient pregătit pentru a-şi duce la bun sfîrşit atribuţiile sale. Prinzătorul nostru nr. 1 la margine, Demian, „regele tuşei" — cum l-au numit francezii — a „abdicat" în acest meci în favoarea lui Dauga. Întrucît se ştia din declaraţia lui Albaladejo ce tactică vor adopta francezii („Pe romîni îi poţi învinge numai cu propria lor armă: lovitură de picior dincolo de linia de treisferturi!"), tactică pe care au adoptat-o şi le-a adus satisfacţii şi în Africa de Sud, s-a stabilit — în ceea ce ne privea — ca aripile să pătrundă mai mult în teren, pentru a-mi da posibilitatea să încerc acoperirea unei suprafeţe mai mici pentru intercepţie. Această indicaţie nu a fost respectată în special de Wusek, care nu se putea acomoda pe postul de aripă. Din cauza aceasta, fiind lipsit de dublarea coechipierilor, nu puteam să stăvilesc de unul singur numeroasele atacuri ale francezilor. Ne fiind ajutat în continuare pe linia de fund (deşi exista indicaţia în acest sens şi toată lumea îşi dădea seama că francezii, superiori nouă în margine şi în grămadă, trimit toate mingile cîştigate fie în tuşă, fie peste linia noastră de treisferturi) nu am încercat să mă intercalez în liniile noastre ofensive. Pe de o parte, aş fi periclitat apărarea proprie, pe de altă parte, era inutilă intercalarea fără balon. Se spune despre rugbiştii romîni că sînt depăşiţi de francezi la capitolul tehnică. Dacă ar fi aşa, s-ar pune întrebarea: de ce „cocoşul galic" adoptă tactica romînilor? Rugbiştilor romîni nu le lipseşte tehnica, ci experienţa de rangul întîi. Confruntările cu echipele R.D.G., Poloniei, Cehoslovaciei, Bulgariei sînt folositoare numai pentru echipa noastră de tineret. Primei noastre echipe reprezentative îi sînt necesare mai multe partide cu adversari puternici. Cu francezii ne întîlnim o singură dată pe an. Cam la această întîlnire se reduce practic calendarul nostru internaţional. Dacă nu e posibilă o bogăţie de confruntări interţări, atunci să fie abordată competiţia internaţională intercluburi! Să ne amintim că o bună parte din prestigiul său, rugbiul romînesc şi-a zămislit-o în turneele din Anglia, din Ţara Galilor, din Scoţia. Îmbogăţirea experienţei internaţionale ne va ajuta să înlăturăm complet orice urme de complexe în materie de tehnică şi de tactică, să acordăm prioritate tehnicii. Modificările aduse regulamentului de joc netezesc calea progreselor în tehnică şi stăvilesc tendinţele spre contactele prea dure. Aşadar, mai multe întîlniri internaţionale interţări şi intercluburi, cu adversari de la care să învăţăm, nu pe care să-i învăţăm. Îmbogăţindu-ne experienţa internaţională, nu ne vom codi să-i înlocuim pe „bătrîni" cu tineri. De ce? Pentru că jucătorul va reuşi să-şi dobîndească o experienţă valoroasă într-un timp relativ scurt, nu abia atunci cînd după vîrstă ar trebui să spună adio rugbiului, dar nu o face pentru că posedă experienţă: 10 meciuri „tari" în zece ani! De asemenea, nu ne vom codi să trecem pe un front larg la tactica jocului la mînă, care dă cîştig de cauză şi spectacolului.*

Cam aşa ar trebui pusă problema pentru a evita repetarea în acest an a înfrîngerii din noiembrie 1964! Înlăturarea improvizaţiilor; organizarea temeinică a mecanismelor (jocul la margine şi în grămadă) care furnizează materia primă, — mingea; alcătuirea unor calendare internaţionale pe măsura posibilităţilor şi prestigiului rugbiului romînesc (un prim pas l-a făcut echipa Griviţa Roşie — turneul din luna decembrie în Franţa); înlocuirea elementelor vîrstnice, depăşite, cu elemente tinere, talentate, de perspectivă; înlocuirea jocului percutant depăşit, cu jocul tehnic la mînă, valoros şi de perspectivă. Dacă s-ar proceda aşa, imperativul *„unul pentru toţi, toţi pentru unul!"* nu ar mai fi trunchiat!

HORIA CRISTEA

PORTRET

Nunweiller VI

Fotografia... portretului de astăzi a apărut în premieră în numărul 19/1963 al revistei noastre, cu următorul text:

„Radu Nunweiller, un junior de talent, bate la ușa primei echipe. Progresul din ultima vreme al mezinului lasă să se întrevadă că în curînd echipa campioană va putea alinia o formație cu trei frați. Succes!"

În același număr, în cadrul microreportajului „Seria Nunweiller", fratele mai mare, cel notat cu III, spunea:

„Radu e un jucător de mare talent. Trebuie să recunosc că e mai talentat decît mine. E mai iute, are mai multă îndemînare și — de aici — mai multă finețe la balon. E adevărat că îi lipsește forța și rezistența, dar acestea sînt calități mult mai ușor de dobîndit decît primele. Totuși, el nu trebuie să uite că forța și rezistența nu se dobîndesc prin simplul fapt al înaintării în vîrstă. Am convingerea că Radu va înțelege, așa cum se cuvine, mărturisirea mea în privința talentului său și va ști să-l cultive. De altfel, atît eu, cît și Lică știm să fim... soacre — cînd este cazul".

Cîteva luni mai tîrziu, tot în revista SPORT, după debutul lui Radu în prima echipă, Nelu Nunweiller spunea în reportajul „O zi la Mamaia" (nr. 15/1964):

„De Radu, cel mic, am să mă ocup în mod special, pentru ca debutul lui să nu fie doar un foc de paie".

★

Radu Nunweiller (VI) s-a născut la 16 noiembrie 1944 și a gustat pentru prima oară din miraculosul fruct al fotbalului în Obor, leagănul celor mai mulți dintre fotbaliștii bucureșteni. La 11 ani a intrat în „școala Steinbach" care și-a pus de asemenea pecetea pe mulți din jucătorii ultimului deceniu. Ajutat mult și de antrenorul Ștefan Stănculescu, Radu a intrat în echipa de juniori a dinamoviștilor în anul 1958. După tabăra de juniori de la Cîmpina (1960), al șaselea Nunweiller promovează în echipa de tineret a campionilor. După o scurtă tranziție la „Viitorul" în sezonul 1962—63, Radu revine în cadrul echipei care l-a format, lucrează cu perseverență, bătînd cu insistență „la ușa primei echipe", pentru a debuta în prima echipă în returul campionatului 1963—64.

Evoluția în 1964 a lui Radu Nunweiller a confirmat așteptările, a marcat o creștere riguroasă de la un joc la altul și a învins toate reticențele scepticilor, culminînd cu meciul Dinamo — Steaua (1—0) din 27 decembrie, care i-a prilejuit lui „Radu cel mic" cel mai mare joc al său.

Nunweiller VI este de pe acum un jucător cu frumoase resurse tehnice și cu un dezvoltat bagaj de noțiuni tactice. Ele i-au permis să-și asume rolul de coordonator al echipei în ultimele jocuri ale sezonului, care au adus dinamoviștilor titlul de campioni de toamnă.

Înalt (1,80 m) și bine clădit (76 kg), Radu s-a convins repede că „forța și rezistența nu se dobîndesc prin simplul fapt al înaintării în vîrstă", depunînd eforturi încununate de succes de-a lungul anului trecut. În legătură cu aceasta e de menționat un element cu totul remarcabil: fondul de finețe tehnică și tactică al tînărului jucător se grefează — așa cum rareori se întîmplă cu „subtilii" — pe un fond de dîrzenie și în general pe o mare putere de luptă. Este binecunoscuta dîrzenie a „dinastiei" Nunweiller, care a făcut epocă în echipa Dinamo.

Veți spune, poate, că un portret la 20 de ani e cam mult, avînd în vedere recunoscuta „sensibilitate" a tinerilor noștri jucători, care reacționează „pănunește" la elogii. În cazul lui Radu precauția mi se pare inutilă. Înzestrat cu mult spirit autocritic („știu cam tot ce-mi lipsește, începînd de la alergarea crispată și pînă la jocul slab cu capul") Nunweiller VI pare imun la... mîngîieri, și asta nu numai datorită omniprezenței celor „două soacre", ci mai ales din cauza temperamentului său echilibrat.

Acesta este, pe scurt, portretul lui Radu Nunweiller, care promite ca anul 1965 să fie anul debutului său de internațional.

I. CH.

INTERMEZZO TUR-RETUR

CEI 14 ANTRENORI PRINCIPALI AI CATEGORIEI A SCRIU CITITORILOR REVISTEI „SPORT" PE TEMA „CE AM FĂCUT, CE N-AM FĂCUT, CE VOM FACE"

Poate că unii dintre dumneavoastră, stimați cititori, ați fi preferat un „cap" — Constantin, o „foarfecă" — Greavu sau un „spagat" — Hălmăgeanu în aceste pagini de iarnă, dar cele 14 scrisori ale antrenorilor categoriei A răspund nerăbdătorilor care doresc să descifreze printre rîndurile puține din aceste pagini perspectivele echipelor lor favorite în returul apropiat.

După cum veți vedea din micile scrisori primite, există în aceste rînduri factori comuni care depășesc cadrul intereselor de club. Primatul tehnicii, necesitatea sporirii muncii, stimularea spiritului ofensiv, accentul pe tinerețe, în sfîrșit nevoia stringentă de viteză, sînt tot atîtea idei-program în planurile antrenorilor noștri, idei a căror îmbinare ar putea determina mult așteptata victorie a returului asupra turului.

Și acum, să trecem pana celor 14 corespondenți ai noștri...

ANGELO NICULESCU (Dinamo-București)

„MAI MULTĂ FORȚĂ, MAI MULT DINAMISM, MAI MULTĂ SIMPLITATE"

În urma unui finiș mai apropiat de posibilitățile echipei noastre, am izbutit să redevenim lideri după un tur foarte disputat, în care scăderea de formă din noiembrie (culminînd cu eșecul de la Milano) a fost în cele din urmă depășită.

Ultimele jocuri ale anului mi-au întărit convingerea că echipa noastră va putea juca mult mai bine în retur. Vom face tot posibilul ca Dinamo să practice un joc mai... dinamic. În acest scop vom mări la maximum pregătirea atletică a jucătorilor noștri. Din acest dinamism va trebui să se accentueze și simplitatea pe care Dinamo a manifestat-o embrionar la sfîrșitul anului. Pe această linie, datoria atacanților e mare. Ei trebuie să înțeleagă odată pentru totdeauna că jocul de mare mișcare, cu demarcări ample și, în general, cu o activitate permanentă în teren este principalul atribut al fotbalului modern. La acest capitol sînt deficitari și Haidu, și Frățilă și Pîrcălab — mai ales. Exemplul lui Ene II (în ultimele jocuri) trebuie urmat.

Contăm mult pe cele două perechi de mijlocași: Petru Emil — Popescu și Gergeli — Nunweiller VI, pe emulația dintre ele și mai ales pe ascensiunea lui Radu Nunweiller.

În sfîrșit, apărarea, care a luptat mult în ultimele etape (frații Nunweiller III și IV au jucat accidentați), va rămîne, sînt convins, un exemplu de dîrzenie pentru restul echipei.

ILIE SAVU (Steaua)

„VOM SPORI CAPACITATEA OFENSIVA PRINTR-O MAI BUNĂ ORGANIZARE A ANSAMBLULUI"

Deși am pierdut titlul de campioni de toamnă doar „la fotografie", adică în ultimul joc al anului, nu putem fi satisfăcuți de jocul echipei noastre, care a slăbit mai ales în întîlnirile cu Dinamo-Zagreb.

Printre lucrurile pozitive realizate e de menționat o mai bună organizare a jocului apărării, în care fundașii de margine Georgescu și Dumbravă au marcat progrese pe care le pot continua.

În schimb randamentul atacului a fost destul de slab, cu o eficacitate scăzută, punctul nevralgic fiind în continuare perechea înaintașilor centrali. În afară de aceasta, scăderea potențialului lui Constantin, accentuată în special de terenurile grele pe care s-a disputat ultima parte a turului, a cîntărit mult în balanță. Menționez de asemenea oboseala nervoasă a lui Creiniceanu, foarte solicitat anul trecut.

Linia de mijloc nu și-a găsit încă o formulă adecvată. Mi se pare plauzibilă formula cu Pavlovici lansat din linia de mijloc. Aceasta, bineînțeles, în cazul în care Pavlovici va munci mai mult în vederea disciplinării sale tehnico-tactice.

În perioada care a rămas pînă la începerea returului vom lucra la o mai bună organizare a jocului și la fixarea unui ansamblu care să creeze o formulă de echipă tip.

Bineînțeles că vom continua să punem accentul pe dezvoltarea capacității ofensive a echipei. La aceasta va contribui, desigur, o și mai intensă pregătire fizică, menită să valorifice mai ales resursele tinerilor din echipă.

VALENTIN STĂNESCU (Rapid)

„ÎNTREAGA ECHIPĂ SUB SEMNUL LUI PERPETUUM MOBILE"

Față de returul campionatului trecut, care a marcat revirimentul echipei noastre, nu putem fi satisfăcuți de evoluția din tur. Am fi dorit ca „stagiunea de toamnă" să fie „o treaptă în plus" în jocul echipei, dar nu a fost așa.

După un start bun la începutul turului, concretizat prin cinci jocuri de bun nivel (trei meciuri internaționale și primele două jocuri din campionat) echipa noastră nu și-a găsit cadența la reluare. Accidentarea lui Năsturescu și Dumitriu precum și forma slabă a lui Ion Ionescu au slăbit mult angrenajul.

În retur vrem să recuperăm cu hotărîre terenul pierdut, accentuînd și mai mult jocul de mișcare. În acest sens nu vom admite nici o încercare de „menajare" din partea vreunui jucător. Toți, absolut toți vor trebui să se dăruiască echipei, astfel încît să putem realiza un adevărat *perpetuum mobile*, atacînd în șapte și apărîndu-ne în șapte. Un obiectiv imediat este participarea fundașilor la atac, bineînțeles cu prudența necesară, astfel încît să nu cădem victima... bumerangului.

În sfîrșit, vom acționa în direcția îmbunătățirii finalizării, astfel încît șuturile din afara careului să nu fie doar un apanagiu al lui Georgescu.

Sper ca returul care se apropie să ofere publicului spectator un Rapid peste nivelul „suitei celor opt victorii" — cum spun ziariștii. Dorim ca Rapid să fie printre primii în lupta pentru umplerea tribunelor și progresul mult așteptat al fotbalului nostru.

SILVIU POLEȘTEANU (Steagul roșu—Brașov)

„VOM FI MAI MODERNI PRINTR-O MUNCĂ MAI SUSȚINUTĂ"

Aș vrea să mă refer mai puțin la jocul echipei noastre în tur. Și asta nu pentru faptul că locul 4 (primul loc între echipele provinciale) ne-ar mulțumi, ci pentru că ne interesează în mod special viitorul, care ne impune anumite obligații.

În jocul echipei Steagul roșu vor interveni modificări substanțiale. Nu voi relua eternele variațiuni pe tema lui „patru doi patru", pe care îl consider mort înainte de a se naște, ci mă voi referi la elemente mai concrete, valabile deasupra oricărui sistem.

În returul apropiat Steagul roșu va trebui să-și mărească viteza de joc, să acționeze prin ruperi de ritm — element hotărîtor în jocul modern — să opereze prin schimbări de direcție derutante și să lupte din răsputeri pentru crearea superiorității numerice în toate fazele de joc.

Unul din obiectivele importante față de aceste intenții este noua omogenizare a echipei. Promovarea tinerilor și schimbările de posturi care au intervenit în formație impun ajustarea unui profil nou.

Fără îndoială că toate aceste ameliorări în jocul echipei sînt condiționate de sporirea cantității de efort în antrenamente. Mărirea zonelor de activitate ale tuturor jucătorilor nu se poate realiza fără o mărire corespunzătoare a capacității de muncă.

Sper ca în jocul Steagului roșu din returul campionatului să se simtă înviorarea pe care o așteptăm. Repet, însă, că la baza tuturor acestor ameliorări se află singurul combustibil real: munca.

CONSTANTIN TEAȘCĂ (C.S.M.S. Iași)

„CU CONSECVENȚĂ, SPRE UN JOC COLECTIV — CONSTRUCTIV — OFENSIV"

Am obținut în turul care s-a încheiat o situație mai bună în clasament și — ceea ce ne preocupă înainte de orice — o creștere valorică prin aplicarea mai justă a sistemului de joc 1+4+2+4 în concepția colectiv-constructiv-ofensivă. Aceasta s-a datorat însușirii mai temeinice de către jucători a principiilor care guvernează acest sistem de joc. Cu alte cuvinte, am realizat o serie de acumulări cantitative, dintre care menționez o ameliorată circulație a mingii, avînd ca scop dezechilibrarea adversarului.

Ce ne propunem?

Să continuăm cu fidelitate pe calea pe care am pornit, convinși fiind de faptul că saltul calitativ nu trebuie așteptat cu brațele încrucișate. Sîntem conștienți că mai avem multe de făcut. Vom mări și mai mult volumul de repetări pentru crearea diferitelor automatisme necesare cuplurilor — forme de bază în jocul colectiv-constructiv-ofensiv.

În cadrul noilor învățăminte rezultate din experiența de zi cu zi se va situa și remedierea unor deficiențe din jocul apărării. Apărarea a primit mai multe goluri decît s-ar fi cuvenit (majoritatea din acțiuni fixe) și cu concursul larg al fundașilor centrali, care, pe lîngă aceasta, nu au izbutit încă să fie trambulina atacurilor.

Toate remedierile vor fi realizate nu prin schimbarea sistemului de joc și a concepției după care ne călăuzim, ci numai și numai prin însușirea temeinică a celor ce trebuie să fie cunoscute.

...Iar dacă mă veți întreba și la anul ce ne vom propune, răspunsul va fi — să mă ierte ineditul dorit de gazetari — același: să continuăm cu fidelitate pe calea pe care am pornit.

ILIE OANĂ (Petrolul)

„VOM ÎNCEPE CU... FINALIZAREA"

Am avut un tur destul de slab. Cu jocuri inegale, în care a ieșit la iveală mai ales lipsa de eficacitate. E adevărat că echipa noastră este în faza critică în care te desparți de o generație și îți îndrepți ochii spre alta, dar asta nu scuză totul.

Tehnic vorbind, aș spune că una din lipsurile echipei în tur este jocul slab în mijlocul terenului, unde cei doi mijlocași nu au fost ajutați de apărători și nici de atacanți. (În momentul în care scriu aceste rînduri, aflu din ziare că fundașul Fachetti (Inter) a mai înscris un gol prin intercalare în atac).

Această stare de lucruri, care îi rupe pe mijlocași de restul echipei, sau, cu alte cuvinte, scindează echipa, este principala cauză a ineficacității jucătorilor noștri în fața porții adverse. Aș aminti jocul cu Rapid, cînd nici un jucător al nostru n-a fost în stare să împingă o minge îndelung aflată pe linia porții. Aș aminti — tot în legătură cu ineficacitatea — că mijlocașii noștri n-au marcat nici un gol în tur.

În vederea returului vrem să începem cu... finalizarea. Vrem să armonizăm sarcinile tuturor jucătorilor, pentru a lichida izolarea mijlocașilor. Vom mări eficacitatea prin activizarea înaintașilor, susținuți de mijlocași. Pe lîngă cei 3 juniori promovați (Oprișan, Bec și Ioniță) vom mai promova doi, pentru a submina și mai mult „senatorismul de drept".

IOAN MIHĂILESCU (Farul)

„AVEM ÎNCREDERE ÎN JOCUL CONSTRUCTIV"

Am început returul cu o echipă obosită. Cele patru jocuri susținute în R.D.G., urmate de altele trei în Bulgaria, după care a survenit un repaus inoportun de cîteva zile, au dereglat întreaga echipă. Pe parcurs lucrurile s-au îndreptat și Farul a făcut cîteva jocuri bune (ca de pildă acel 1—0 în deplasare cu Steagul roșu). Mai mult decît atît, am scăpat ocazia de a valorifica jocul bun practicat cu Baia Mare (2—2), Progresul (0—1), U.T.A. (1—1) și Steaua (1—1), toate la Constanța. Aceasta se datorează lipsei de curaj a lui Balint și Bükösi și lipsei unui adevărat coordonator. Bükösi, în ciuda aparențelor, rămîne un vîrf de atac.

Dar peste considerentele de loc și puncte, care reprezintă un nivel satisfăcător pentru noi (locul 7, cu 13 puncte), sînt mulțumit de faptul că echipa noastră s-a orientat aproape întotdeauna spre jocul constructiv-colectiv-ofensiv. Nu sînt adeptul a două formule de joc (una acasă și cealaltă în deplasare), deoarece consider că aceasta crează confuzii tocmai prin alternare.

Sînt de asemenea satisfăcut de faptul că în cursul turului care s-a consumat nu am avut nici un jucător eliminat.

Dacă aș încerca să alcătuiesc cea mai bună echipă a turului, m-aș opri asupra formației: Manciu-Costin, Stancu, Tilvescu, Gref-Zamfir, Neacșu-Tănase, Balint, Bükösi, Ologu.

În returul care se apropie am multă încredere în lotul nostru și mai ales în progresul tinerilor. Mă refer în special la Tănase și la Melenco. Acesta din urmă va putea juca din ce în ce mai mult. Orientarea spre jocul constructiv-colectiv-ofensiv o vom păstra cu orice risc.

ANDREI SEPCI (Știința Cluj)

„MAI MULTĂ TEHNICĂ, MAI MULTĂ PASIUNE"

Evoluția echipei noastre în tur a avut ca principală caracteristică inegalitatea. Aceasta ca urmare a unei pregătiri inegale.

După un start bun, care a continuat buna comportare din cadrul Spartachiadei republicane, echipa noastră nu a putut învinge răsturnarea planificării inițiale.

Ce ne propunem pentru retur?

Vrem să îmbunătățim cît mai mult tehnica individuală a jucătorilor noștri, rezervînd acestui capitol ședințe speciale în numeroasele „ferestre" care există între orele de curs. În afară de aceasta, vrem să operăm unele ajustări tactice, în vederea creșterii capacității ofensive a echipei. Intenționăm ca ori de cîte ori echipa se lansează în atac, unul din fundașii centrali să devină mobil, avansînd în teren. În ultima vreme, atacurile Științei au fost susținute în general numai de trei înaintași — Ivansuc, Adam și Szabo — ceea ce este într-adevăr insuficient. Mișcarea de translație începută de stoperul mobil va putea mări puterea de șoc a echipei.

Vreau să subliniez în aceste rînduri spiritul de disciplină care domnește în cadrul echipei, dar, totodată, trebuie să remarc un neajuns de natură morală care împiedică saltul pe care Știința îl promite deseori, dar nu-l realizează. Jucătorii noștri continuă să se culce pe lauri și se mulțumesc mult prea ușor cu ceea ce realizează. Nu ard de dorința de a ajunge așii balonului rotund. Împotriva acestei mentalități lipsite de veleități sînt hotărît să depun toate eforturile, în vederea celor mai eficace forme de stimulare.

LADISLAU ZILAHI (Crişul)

„DE LA JOCUL PE CONTRAATAC, LA CEL COMBINATIV"

În trecutul campionat Crişul a ocupat locul 7, ceea ce a surprins pe mulţi şi — trebuie să recunosc — a fost şi peste aşteptările noastre. De aceea, campionatul 1964—1965 l-am început conştienţi de dificultatea apărării locului obţinut.

În vara trecută, Crişul a marcat o formă bună, jocul cu selecţionata de tineret a Poloniei (5—4) născînd multe speranţe prin calitate în general şi eficacitate în special.

Din păcate, forfait-ul lui Tomeş (accidentat) şi al lui Mănescu (plecat la Farul) a înjumătăţit cvartetul Szücs-Bakos-Tomeş-Mănescu, care promitea mult. Acest lucru ne-a împiedicat să mizăm pe jocul combinativ. (La ora asta nu avem încă un extrem stînga de meserie).

Locul 9 din tur, pe care îl considerăm mulţumitor faţă de lotul de care dispunem, se datorează în primul rînd apărării organizate, în care au excelat Solomon şi Pojoni. Lipsa coordonatorului (Vlad) ne-a obligat să punem accentul pe contraatacuri. În bună măsură tactica de joc ne-a reuşit, dar, fără îndoială, nu ne putem declara mulţumiţi cu asta.

Pentru retur obiectivele vor creşte în mod firesc. Reintrarea lui Tomeş şi Vlad, la fel ca şi promovarea unui extrem stînga junior ne vor permite, cred, să schimbăm faţa jocului echipei, astfel încît Crişul să treacă treptat de la jocul pe contraatac la cel combinativ.

COLOMAN BRAUN-BOGDAN antrenor emerit (U.T.A.)

„ÎNAINTE DE TOATE ÎMPOTRIVA AGRAMATISMULUI"

U.T.A. a rămas şi va rămîne consecventă principiului creşterii elementelor tinere din cadrul clubului. Aceasta, mai ales pentru continuarea tradiţiei unei şcoli de club.

În ultimul timp am reuşit să promovăm o serie de tineri talentaţi, printre care Pantea, Czako II, Axente, Steiner. Curînd va veni rîndul lui Cernega şi al altor patru.

Bineînţeles că principiul promovării rămîne o vorbă goală dacă nu este dublat de o instruire permanentă pentru dobîndirea unei tehnici adecvate categoriei A. Din acest punct de vedere consider că discuţiile referitoare la diferitele sisteme de aşezare sînt exagerate, ele abătînd deseori atenţia de la baza fotbalului: tehnica.

În legătură cu aceasta trebuie să arăt că tehnica s-a modificat vizibil în ultima vreme, datorită măririi vitezei de joc. Adaptarea tehnicii la noile condiţii de viteză este absolut obligatorie, deoarece altfel tehnica rămîne o literă moartă, de muzeu.

În privinţa aşezării, aş avea de spus că singura lege în momentul de faţă este existenţa celor patru fundaşi. Întărirea apărării, faţă de W.M., este deci o realitate. În restul terenului totul trebuie să depindă de spiritul creator al antrenorului şi de măiestria lui în stimularea spiritului creator al elevilor săi. Dar înainte de a vorbi frumos despre spirit creator e nevoie de o aprigă muncă de alfabetizare fotbalistică, astfel încît în echipele de categoria A să nu ajungă fotbalişti agramaţi. E tocmai ceea ce urmărim cu insistenţă la U.T.A., dorind în permanenţă să păstrăm pecetea şcolii arădane, care şi-a cîştigat un bun renume.

VINTILĂ MĂRDĂRESCU (Dinamo Piteşti)

„DRUM LARG TINERETULUI"

Bineînţeles că locul 11 nu este un motiv de bucurie, dar aşa e fotbalul. Cineva trebuie să fie, la un moment dat, şi pe locul 11.

E adevărat că în ultimele cinci etape am jucat — din motive obiective — fără... şase titulari, dar acest neajuns mi-a prilejuit şi o satisfacţie, mărindu-mi şi mai mult încrederea în juniori. Faptul că Olteanu, Dobrin, Zdrenghea, Radu C. şi Prepurgel au putut juca şi au jucat bine, reprezintă un lucru pozitiv. La fel de pozitiv este şi faptul că aceşti juniori manifestă înclinaţii reale spre jocul tehnic şi au de pe acum o perspectivă clară de încadrare în sistemul cu patru fundaşi.

Faţă de posibilităţile de efectiv, în tur am jucat cu unul din mijlocaşi (Olteanu) în ajutorul apărării. Astfel, Olteanu şi-a asumat rolul de suplinitor al celor patru fundaşi atît în faţa liniei cît şi în spatele ei. În acelaşi timp, unul din înaintaşii centrali (Dobrin) a acoperit o zonă mai mare, valorificîndu-şi aptitudinile tehnice şi tactice.

Pentru viitorul apropiat, paralel cu munca pentru îmbunătăţirea jocului echipei, axată pe dezvoltarea posibilităţilor ofensive, vreau să dau viaţă ideii din titlu, determinîndu-i pe titularii echipei să-şi asume răspunderea ridicării unor copii talentaţi. Contez mult pe efectul propagandistic al creării unor mici şcoli „Barbu", „Dobrin", „Nagy" sau „Stoenescu", contez mult pe spiritul de imitaţie al copiilor, care vor putea să-şi însuşească mult din fineţea tehnică a lui Dobrin, din calităţile de „puncheur" ale lui Nagy sau din aptitudinile de apărător-constructor ale lui Stoenescu.

Deci, încă odată, drum larg tineretului.

NICOLAE OŢELEANU (Ştiinţa Craiova)

„ECHILIBRAREA ECHIPEI ŞI... 24 DE PUNCTE"

La dificultăţile inerente startului în categoria A s-au adăugat şi cele impuse de completarea în rate a lotului. Din această ultimă cauză am fost nevoiţi să lucrăm sub presiune, acţionînd simultan în direcţia selecţiei, pregătirii şi omogenizării.

Startul a fost, bineînţeles, slab. În a doua jumătate a turului, însă, lucrurile s-au îmbunătăţit. Am jucat 4—2—4 acasă şi 4—3—3 în deplasare. În cadrul acestor variante am contat mult pe valoarea şi maturitatea „trio-"ului: Marin Marcel, Sfîrlogea, Eftimie, care au asigurat „ieşiri" suple din apărare, cu valorificări frumoase pe contraatac. Menţionez în mod special contribuţia lui Sfîrlogea, omul din mijloc al liniei de... mijloc în deplasare şi... „responsabil" al unei întinse zone de prelucrare a baloanelor canalizate spre atac — acasă. De asemenea, vreau să subliniez activitatea laborioasă a mijlocaşilor Bărbulescu (bun coordonator) şi Bîtlan (realizator).

Pentru retur, sperăm să echilibrăm echipa, aducîndu-i pe ceilalţi cît mai aproape de valoarea şi aportul celor mai sus citaţi. Aceasta, bineînţeles, printr-o pregătire tehnică accentuată, prin elaborări tactice mai curajoase (avem o întreagă toamnă de experienţă) şi prin cît mai multe jocuri de rodaj pînă la începerea returului.

În încheiere, sîntem convinşi că oltenii noştri, acuzaţi de faptul că „se aprind, dar se şi sting repede", vor şti să respingă cu hotărîre această „faimă" de fapt inexistentă.

ŞTEFAN ONISIE (Minerul Baia Mare)

„PRIN TEHNICĂ, LA ÎNCREDERE ÎN FORŢELE PROPRII"

Desigur că cele opt puncte acumulate în tur reprezintă foarte puţin. Poate că această situaţie se datorează şi faptului că am preluat echipa tîrziu şi a trecut multă vreme pentru a-i cunoaşte mai bine pe jucători.

N-am căutat să obţin victoria cu orice preţ, încercînd de fiecare dată să joc deschis şi ofensiv.

Sînt mulţumit de rezistenţa fizică generală a jucătorilor echipei noastre. În schimb avem multe lipsuri la capitolul tehnic şi mai ales la execuţiile tehnice în viteză. Din acest punct de vedere deficienţele ies la iveală mai ales în atac, unde lipsurile tehnice evidente generează foarte multă neîncredere în faţa porţii. Un singur exemplu mi se pare edificator. În jocul cu Dinamo Bucureşti, pe care l-am pierdut în urma unui gol înscris dintr-o lovitură liberă, jucătorii noştri au ratat cel puţin 4—5 ocazii clare, inclusiv o lovitură de la 11 metri.

Bineînţeles că returul se anunţă foarte greu pentru noi. Dar, cu toate că în actuala situaţie orice punct are o valoare imensă, sper să ajungem la liman fără a sacrifica tendinţa de a juca deschis şi ofensiv.

Adevăratele resurse ale echipei şi ale victoriei le vom găsi, sînt sigur, într-un plus de muncă. O muncă susţinută, cu accent pe tehnică. Tehnica este cea care îl înarmează pe jucător, dîndu-i încredere în forţele proprii. Iar această încredere individuală în forţele proprii nu se poate să nu se răsfrîngă asupra ansamblului echipei.

TITUS OZON (Progresul)

„MARILE SPERANŢE..."

Îmi pare foarte rău că la sfîrşitul primului meu semestru de antrenorat sînt nevoit să prezint marii adunări a iubitorilor fotbalului un bilanţ care nu poate întruni nici un vot, dar, din păcate, asta e realitatea.

Am moştenit o situaţie grea. Pe tricourile unora dintre jucătorii Progresului era scris „expirat", dar n-am stat pe gînduri. La urma urmelor, dacă antrenorii ar sta să facă deseori calcule, ar însemna ca această profesiune să dispară brusc.

Repet, în retur am evoluat slab. Din fosta linie de mijloc Mateianu-Iancu-Mafteuţă am jucat doar cu o jumătate de... Mafteuţă. Apărarea a căutat să reziste, dar e foarte greu să citeşti la lumina lanternei. Atacanţii, de asemenea, n-au prea cutezat să se depărteze de baza de aprovizionare, şi-aşa puţintică.

Acum nu mai e timp de vorbă. Muncim din răsputeri. Am reluat munca imediat după revelion. Vrem ca în martie să putem arunca în luptă absolut toate forţele fizice şi mai ales psihice de care dispunem.

Şapte puncte reprezintă, desigur, foarte puţin. Dar ele pot deveni mai multe chiar în seara primei etape, cînd întîlnim Baia Mare acasă.

Deocamdată, însă, ne interesează mai puţin calculele de puncte. Totul e îmbunătăţirea jocului, prin accentuarea spiritului ofensiv. În situaţia noastră, defensiva e moarte sigură. De aceea, pregătim un potenţial de atac. E foarte greu, dar e singura soluţie...

Acestea sînt, pe scurt, marile noastre speranţe...

POVESTEA LUI ALFREDO DI STEFANO

de *FRANÇOIS THEBAUD*

(după „MIROIR DU FOOT-BALL")

VII

Primele şase capitole ale vieţii lui Alfredo di Stefano au cuprins copilăria cunoscutului fotbalist (născut la 4 iulie 1926, la Buenos Aires), ucenicia fotbalistică pe străzile şi terenurile virane ale marelui oraş, precum şi întreaga evoluţie ulterioară: prima licenţă de amator la River Plate, la vîrsta de 18 ani, intermezzo-ul de un an la Huracan, unde s-a impus ca titular, pentru a reveni la River Plate, de astă dată în prima echipă. Campion al Argentinei, el este selecţionat în echipa naţională care participă la Campionatul Americii de Sud, în Ecuador.

Participarea lui activă la greva fotbaliştilor profesionişti îl pune în conflict cu preşedintele clubului — M. Liberti. Decis să-şi apere drepturile, Di Stefano pleacă în Columbia împreună cu cîţiva compatrioţi, şi face din Millonarios-Bogota o echipă extraordinară, care uimeşte întreaga lume. Dar, cluburile columbiene, care rupseseră cu F.I.F.A., acceptă să revină în sînul Federaţiei internaţionale şi River Plate recapătă dreptul său de „proprietate" asupra lui Di Stefano.

Din clipa în care marile cluburi columbiene au acceptat să-i „înapoieze" pe jucătorii străini echipelor lor de origine, mijlocind astfel reintegrarea Columbiei în sînul Federaţiei Internaţionale de Fotbal, se observă o anumită frămîntare în rîndurile fotbaliştilor imigraţi. În 1954 toţi vor trebui să revină, vrînd-nevrînd, acasă şi fiecare cîntăreşte mijloacele de a evita o situaţie care va fi, fără îndoială, dificilă. În ceea ce îl priveşte, Di Stefano nu ţine deloc să revină la River Plate, pe care a părăsit-o trîntind uşa.

Evenimentele îl vor scoate un timp oarecare din încurcătură... Pentru a-l arunca apoi din nou într-o situaţie şi mai penibilă.

Două cluburi spaniole doresc să-i asigure serviciile: Barcelona şi Real Madrid. Barcelona a obţinut acordul lui River Plate după ce negociase cu preşedintele Liberti suma crescută a transferului pe care acesta îl cerea. Dar Real a obţinut, pe de altă parte, acordul celor de la Millonarios, cu care Di Stefano era legat printr-un contract valabil în faţa jurisdicţiei civile pînă în anul 1954.

Iată-l deci pe Di Stefano în faţa unei dileme greu de soluţionat! Personal, el nu are nici o preferinţă. A fi jucător în Europa i se pare cea mai bună portiţă de ieşire. La Barcelona sau la Madrid... asta n-are nici o importanţă. De altfel, în situaţia sa, nici nu are posibilitatea de a alege.

Federaţia spaniolă are datoria de a tranşa o dispută care aduce în arenă doi adversari extrem de puternici. Problema este delicată. Şi federaţia izbuteşte să formuleze doar o soluţie incompletă: cele două cluburi vor plăti proprietarului şi posesorului (River Plate şi Millonarios) cota de rupere a contractului şi cota de transfer cerută, iar apoi îşi vor împărţi serviciile lui Di Stefano, care va juca alternativ un sezon la Madrid şi un altul la Barcelona.

UN SEZON ÎN FIECARE CLUB...

Lucrurile trebuie bine cîntărite. Alfredo acceptă, cu atît mai mult cu cît în cadrul acestui tîrg de-a dreptul bizar el nu este uitat... Din fericire pentru el, conducătorii madrileni şi barcelonezi sfîrşesc prin a-şi da seama că e mai bine să ajungă la un acord de amiciţie, pe baze mai conforme bunului simţ.

Chiar în pragul deschiderii campionatului 1953—1954, cei doi „granzi" de Spania ajung, în sfîrşit, la un acord. DI STEFANO VA JUCA LA REAL MADRID. Santiago Bernabeu, preşedintele clubului madrilen, realizează astfel cea mai frumoasă afacere din cariera sa. Cît priveşte pe colegul său barcelonez, Marti, acesta comite o greşeală iremediabilă. Hotărîrea sa este totuşi întrucîtva explicabilă, deoarece el angajase în prealabil o mare vedetă în persoana lui Kubala şi s-a gîndit că, în ciuda prieteniei dintre Di Stefano şi Kubala, care s-a legat chiar de la primul lor contact, era greu de presupus că două personalităţi atît de puternice ar putea să-şi acordeze jocul în cadrul aceleiaşi echipe. De altfel Marti îşi va da seama ulterior că Kubala nu i-a ştirbit autoritatea şi reputaţia de conducător versat, fiind un formidabil catalizator de energie. E îndoielnic însă că Marti ar fi acceptat să-l lase pe Di Stefano la Real dacă ar fi avut posibilitatea de a întrezări viitorul.

BARCELONA ZDROBITĂ...

Odată contractul semnat, Alfredo di Stefano a îmbrăcat pentru prima oară tricoul alb al Realului în ziua de 23 septembrie 1953 cu prilejul unui meci amical contra lui Nancy. Condiţia lui fizică a părut satisfăcătoare noilor săi conducători şi astfel, la 27 septembrie, în etapa a treia a campionatului spaniol, el a debutat oficial contra lui Santander. Madrilenii au cîştigat cu 4—2, dar acest succes nu a părut să aibă o semnificaţie deosebită în ochii suporterilor, deoarece campionatul a fost favorabil echipei chiar din start. Mai mult decît atît, presa a consacrat articole mai elogioase interului olandez Wilkes, al cărui debut în linia de atac a Valenciei s-a tradus printr-o victorie cu 3—0 în dauna lui Oviedo.

Madrilenii nu vor avea însă nevoie de prea mult timp pentru a înţelege că aportul lui Di Stefano are o cu totul altă importanţă decît aceea a individualistului olandez. La 1 noiembrie, Barcelona a venit pe Chamartin pentru a-şi „onora" titlul de campioană naţională, pe care îl cucerise de departe în sezonul precedent. Rivalitatea tradiţională a celor mai mari oraşe ale peninsulei se ascuţise în ultima vreme şi datorită conflictului intervenit în urma transferării lui Di Stefano. E de menţionat, însă, că de mulţi ani superioritatea Barcelonei asupra Realului nu putea fi serios contestată.

În aceste condiţii s-a desfăşurat marele derbi. Şi cu toate că înainte de joc Di Stefano declarase că nu se simte prea bine din cauza unui plus de greutate (cîntărea 76 kg), el a avut o asemenea influenţă asupra evoluţiei coechipierilor săi încît Real a obţinut un veritabil triumf: 5—0! Di Stefano a înscris două goluri, compatriotul său Olsen alte două, iar Molowny a completat scorul. După acest joc Real Madrid a devenit lider, iar la terminarea sezonului a repurtat titlul cu patru puncte avans faţă de Barcelona şi şase faţă de Valencia.

PENTRU PRIMA OARĂ DUPĂ 20 DE ANI...

Cucerirea titlului a fost cu adevărat un mare eveniment, deoarece încă din 1933 — douăzeci de ani deci — Real nu a putut cuceri primul loc.

Fără a subestima meritele jucătorilor care l-au înconjurat pe vechiul conducător al atacului lui Millonarios, trebuie să recunoaştem că înainte de venirea lui Di Stefano Real Madrid a jucat în competiţia spaniolă un rol mult mai puţin glorios decît Barcelona şi Atletico Bilbao. Este în afară de orice îndoială faptul că marea ascensiune a Realului coincide cu venirea lui Di Stefano şi că aceasta nu e o simplă coincidenţă. Este vorba — indiscutabil — de o relaţie de la cauză la efect. De altfel, dacă cineva ar încerca să afişeze o mină sceptică, tabelul goalgetterilor ar fi cum nu se poate mai edificator. Chiar de la primul său sezon, Alfredo a fost cel mai eficace jucător al Spaniei.

În privinţa talentului său de a înscrie goluri, publicul din Valladolid a rămas cu o am intire extraordinară. *În urma unei lovituri de colţ trasă de Atienza, mingea, reluată cu capul de Joseito, cădea între portarul advers şi fundaşul dreapta. În acest moment, Di Stefano a executat un plonjon la orizontală şi, deşi cu spatele spre poarta lui Valladolid, a reluat mingea cu călcîiul, în cădere. Saso, portarul celor din Valladolid, n-a putut să se opună acestui şut neprevăzut, care presupune, desigur, o oarecare doză de şansă, dar în acelaşi timp — o adresă ieşită din comun. În orice caz, acesta a fost unul din golurile cele mai uimitoare din cîte a înscris Di Stefano. O capodoperă în materie.*

Echipa-tip a Realului, care a răsturnat în acest sezon 1953—54 ierarhia valorilor în fotbalul spaniol, a avut următoarea formulă: Pazos sau Alonzo; Navarro, Lesmes; Munoz, Oliva, Zarraga; Joseito, Olsen, Di Stefano, Molowny, Atienza.

JUCĂTORUL COMPLET

După victoria în campionat, madrilenii nu şi-au permis să se culce pe lauri. Dimpotrivă, au luat toate măsurile pentru a cuceri alţii. Ei şi-au dat seama că unii dintre vechii jucători — printre care Oliva, mijlocaşul centru şi interii Olsen şi Molowny nu mai pot face faţă.

Santiago Bernabeu face acum apel la cîţiva jucători tineri, cu calităţi promiţătoare — Marquitos, Mateos, Gento — şi angajează un al doilea jucător argentinian — Hector Rial — care jucase la San Lorenzo înainte de a se fi exilat în Columbia, şi care pare să aibă toate calităţile necesare pentru a-l seconda pe Di Stefano. „Seconda" — acesta e termenul exact şi în nici un caz „a-l completa", deoarece în această epocă Di Stefano atinge un echilibru psiho-tehnic care face din el un jucător complet prin excelenţă.

În Argentina, sub culorile lui Huracan şi River Plate, la 21 de ani, Di Stefano fusese aproape exclusiv un realizator. În Columbia, alături de maestrul strateg Pedernera, a prins gustul jocului constructiv. La Madrid el devine conducător de joc, omul care dirijează construirea ofensivei aproape de la prima fază şi care are mijloacele fizice necesare pentru a termina atacurile dar, în egală măsură, pentru a participa la apărare — dacă nevoia impune acest lucru.

Desigur că pentru nimeni nu e extraordinar faptul că un om înzestrat cu asemenea calităţi dobîndeşte o reputaţie care depăşeşte foarte repede graniţele Spaniei.

... Patru puncte avans au separat Realul de Barcelona la sfîrşitul campionatului 1953—1954. Această diferenţă s-a mărit la 5 puncte în anul următor. Toată lumea e convinsă că madrilenii au găsit în sfîrşit o echipă capabilă să-i consoleze de pe urma îndelungatelor lor necazuri.

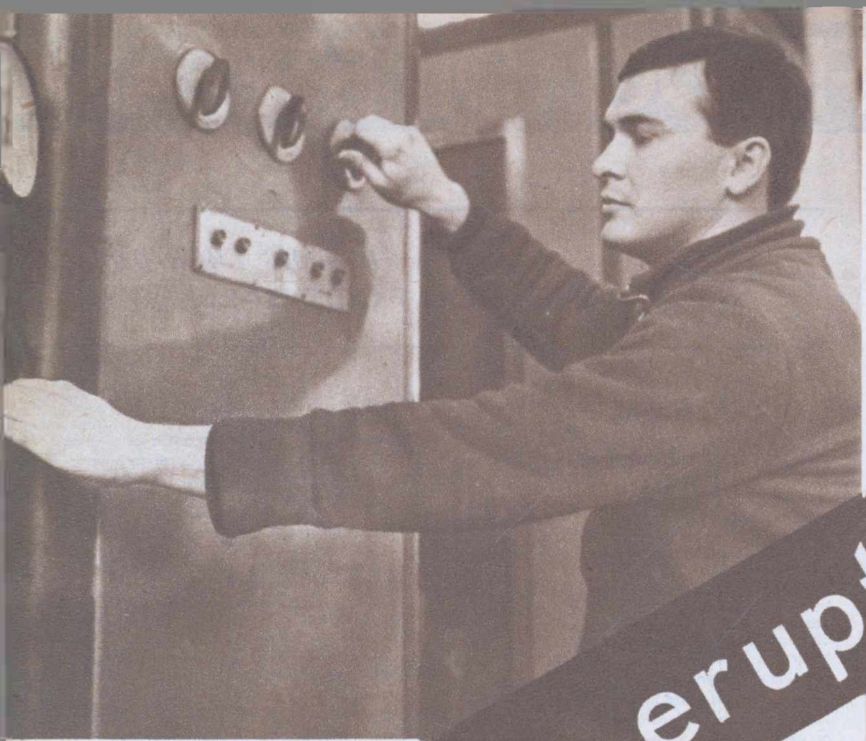
Faimosul gol marcat de Di Stefano la Valladolid, în cursul primului său sezon la Real Madrid.

Sezonul 1954—1955 prezintă însă o caracteristică mai importantă în ochii celor care scrutează istoria modernă a fotbalului. La terminarea acestui sezon, Real Madrid este semnalat pentru prima oară într-o competiţie europeană oficială: Cupa Latină, disputată la Paris.

Reims, Milan, Belenenses, cu alte cuvinte campionii Franţei, Italiei şi Portugaliei sînt rivalii campioanei Spaniei, a cărei reputaţie nu este încă stabilită ferm în nordul continentului. Fotbalul spaniol nu se bucură de aprecieri deosebite, mai ales datorită faptului că echipa naţională a Spaniei a fost eliminată încă din preliminariile campionatului mondial din 1954, desfăşurat în Elveţia.

Jucătorii lui Real Madrid sînt necunoscuţi publicului parizian, care nu a avut niciodată prilejul de a-i vedea la lucru pe Alonzo; Navarro, Lesmes; Munoz, Marquitos, Zarraga; Joseito, Perez-Paya, Di Stefano, Rial şi Gento, care formează echipa-tip a campionilor Spaniei. Doar o minoritate de sportivi dintre cei mai avizaţi în domeniul fotbalului internaţional au auzit vorbindu-se ceva despre Alfredo di Stefano...

(Urmare în numărul viitor)

De ce n-a... erupt „VULCANUL"?

Iată o mică parte din generaţia de rugbişti a „deceniului Vulcan". Sus, de la stînga spre dreapta: Dragoş Ţenescu — antrenor, Marin Ion, Constantin Anton, Gheorghe Badea, Paul Mihai, Gheorghe Muscalu, Dumitru Frăsineanu, Ion Stoica, Ernesto Teodorescu, Iosif Baboş, Mircea Georgescu, Constantin Abăluţă, Constantin Predan, Simion Ion, Gheorghe Andreieş, Vasile Pasat, Mircea Gălan. Jos, aceeaşi ordine: Marin Gheorghe, Teodor Bucureşteanu, Petre Niţeanu, Vasile Iordache, Ion Minciu, Ahmet Ambibula, Olimpiu Baldovin, Gheorghe Iordache, Alexandru Kössler, Ion Ivan, Ion Vasile, Gheorghe Marin, Ştefan Savu.

Recent, la asociaţia sportivă Vulcan din Capitală a fost sărbătorit „deceniul balonului oval". Secţiei de rugbi i-a fost oferită cununa de lauri, dar numai pentru... vîrstă. Poate că „XV"-le uzinei ar fi meritat lauri şi pentru valoare. Dar legea podiumului este aspră. După zece ani de existenţă, echipa Vulcan se află tot în campionatul republican de calificare, deşi...

★

REPORTERUL: Am auzit că aici, la Vulcan, jocul la mînă, lovitura de picior şi placajul sînt învăţate înainte de a da tuleiele!

INTERLOCUTORUL (antrenorul Dragoş Ţenescu, fost jucător internaţional): *Întocmai! În afară de echipa din campionatul de calificare (vîrsta medie — 19 ani) şi aceea de juniori (vîrsta medie — 16 ani), mă ocup şi de pregătirea celor 20 de copii (10—12 ani), pe care i-am selecţionat din cartier.*

REPORTERUL: Practicarea rugbiului la vîrstă fragedă nu dăunează?

INTERLOCUTORUL: *Dacă e bine îndrumată, nu! Un exemplu: în 1960, unul dintre candidaţii la examenul de admitere în Şcoala profesională Vulcan era la un pas de a fi respins pentru că nu îndepli-*

1. Călitorul Ernesto Teodorescu, căpitanul echipei de rugbi Vulcan.

2. Tinerii rugbişti Constantin Andreieş şi Olimpiu Baldovin, elevi ai şcolii profesionale, primesc îndrumări la o oră practică din partea prof. maistru Ion Pîrvu.

3—4. Antrenorul Dragoş Ţenescu explică tehnica introducerii mingii în grămadă, apoi urmează lansarea treisferturilor.

Foto: V. BAGEAC

nea condiţia de greutate. Avea 13 ani şi abia 30 de kilograme. S-a recurs la un... artificiu: i s-a apăsat cu piciorul pe cîntar, discret. Copilul a fost admis. După puţină vreme, nu a ezitat să placheze un adversar. Anul acesta, Eugen Hupcă — căci despre el e vorba — a ocupat locul al cincilea la finala campionatului republican de lupte libere pentru juniori, la categoria de 68 kg. Rugbist a fost la început şi Ion Ţăranu, maestru al sportului la lupte clasice. El a jucat în linia a doua a echipei Vulcan, împreună cu Mazilu, în finala Cupei R.P.R. (1957).

REPORTERUL: Deci, rugbiul este un fel de piatră de încercare pentru realizarea unor performanţe de valoare în alte discipline sportive. Iar „Vulcanul" un izvor de talente.

INTERLOCUTORUL: *Dinamovistul Vasile Rusu şi militarul Preda, componenţi ai „XV"-lui Romîniei şi în ultima confruntare cu echipa Franţei, au apărat la început buturile Vulcanului. Pe făgaşul rugbiului au fost atraşi încă de pe băncile Şcolii profesionale Vulcan. Şi ca ei, foarte mulţi alţii (Dragomir, Ţuţuianu, Dăiciulescu, Bărbălău...).*

REPORTERUL: Rezultă că acest izvor îşi varsă apele departe. Adîncurile şcolii profesionale sînt forate cu pasiune. Sînt aduse la suprafaţă valori. De ce nu zăgăzuiţi apele acestui izvor, aici, la dumneavoastră?

INTERLOCUTORUL: *După absolvirea şcolii, urmează uzina. După cîtva timp, urmează stagiul militar. Cei mai buni rugbişti nu se mai înapoiază la... vatra uzinei.*

REPORTERUL: Fiecare din ei visează consacrarea. Campionatul de calificare reprezintă pentru dînşii o etapă rămasă în urmă, comparativ cu posibilităţile lor. Atunci, pe cine ar putea mira că Rusu şi Preda optează pentru categoria A?

INTERLOCUTORUL: *Într-adevăr, dacă în pregătirea echipei din campionatul de calificare am înlocui „tehnica de atelier mic" cu „tehnica de uzină mare", promovarea în categoria A ne-ar fi şi nouă la indemînă.*

REPORTERUL: Cînd veţi trece la procesul de... modernizare?

INTERLOCUTORUL: *Primii paşi i-am şi făcut! Ne vom da toată silinţa ca 1965 să fie ultimul nostru an de anticameră la categoria A!*

★

...N-a... erupt „Vulcanul" după zece ani, dar după unsprezece poate că va reuşi acest succes pe care-l merită!

H. C.

SPORTUL ŞI PLASTICA

de prof. VIRGIL LUDU

Din totdeauna artistul plastic a preţuit corpul omenesc în mişcare. Şi aceasta cu atît mai mult cu cît era mai aproape, în preajma lui, cu cît îl cunoştea mai bine sau practica el însuşi exerciţiul fizic.

Lumea întreagă se minunează şi astăzi de basoreliefurile egiptene de la Ptah-Hotep (2650 î.e.n.), de frescele de la Beni-Hassan (1800 î.e.n.) şi nu găseşte aproape explicaţie pentru perfecţiunea artei greceşti care apropie omul, eroul, de frumuseţea zeilor.

Artistul plastic a reuşit să cunoască atît de intim mişcările corpului omenesc pentru că în Elada exerciţiile fizice se făceau fără vestminte, cu trupul gol. De altfel cuvîntul gimnastică de aici vine, de la *gymnos*, care înseamnă gol în greceşte.

Vechea ceramică greacă, cu figuri în roşu şi negru sau măreaţa artă statuară a maeştrilor Miron, Lysippos, Polyclet, Apollonios sînt mărturii care înfruntă mileniile. Statui celebre astăzi ca Discobolul, Doriforul, Pugilistul, Atalanta, Luptătorii-Borghese ar trebui să facă ocolul pămîntului, aşa ca Venus din Milo, trimisă peste mări, pînă în Japonia Jocurilor Olimpice.

După lunga noapte a evului mediu, cum spun istoricii, au urmat zorile creatoare ale Renaşterii. Din antichitate, lumea nu mai cunoscuse o atît de profundă cunoaştere a omului, a valorii lui fizice şi spirituale.

Sculptori de renumele unor Michel Angelo, Leonardo da Vinci, Donatello, Verrocchio merg firesc şi deplin spre om şi bucuria lui de viaţă şi mişcare. Plastica mişcării, născută în antichitate la greci, reapare şi se întregeşte în arta renaşterii italiene.

David, statuie de cinci metri şi jumătate executată de Michel Angelo la 26 de ani, Sclav murind, Atlet ghemuit, Colleoni, un alt David, al lui Verrocchio, sînt lucrări care n-ar trebui să lipsească din nici un muzeu al educaţiei fizice din lume.

Leonardo da Vinci ne-a lăsat amănunţite schiţe anatomice ale corpului omenesc, iar Albrecht Dürer ilustrează cu măiestrie un tratat de lupte care apare în anul 1512.

Uimitoare sînt pentru noi şi pentru acest încă timpuriu secol al 16-lea, lucrările olandezului Peter Breughel: scene de vînătoare, jocuri de copii, patinaj pe apele rîurilor îngheţate.

De asemenea gravurile în lemn din cartea suedezului Hans Magnus, mereu amintit în istoriile sportului, care în a sa „Istorie a popoarelor nordice" (1555) redă artistic trageri cu arcul de pe schi, fete cu coif şi platoşă făcînd exerciţii militare, întreceri pe gheaţă şi zăpadă.

Precursori ai plasticei sportive moderne sînt consideraţi Théodore Géricault şi Eugène Delacroix. De la primul ne-a rămas faimoasa „Cursă de cai la Epsom", moment încordat dintr-un derbi de galop, în care patru călăreţi îşi dispută cu ardoare victoria şi emoţionanta, înaripata pictură „Cursa cailor berberi" inspirată dintr-o tradiţie a carnavalului de la Roma, în care cai voinici, frumos împodobiţi, se întrec singuri într-o goană nebună, pe străzile înguste şi sărbătoresc împodobite.

În Delacroix — spun esteticienii — se regăsesc şi Michel Angelo şi Rubens. Pasiunea lui pentru animale (cai, lei, tigri) îl va duce la perfecta lor cunoaştere anatomică şi a mişcărilor cele mai expresive. Se spune că Delacroix petrecea zile întregi privind atent „Grădina Plantelor" din Paris. Într-adevăr, „Vînătoarea de lei", „Apollon învingînd şarpele Pithon", „Educaţia lui Achile" dovedesc aceasta din plin.

Impresionismul caută şi exprimă mişcarea, vibraţia, noutatea de teme şi linie. Edgar Degas este în acelaşi timp pictorul cailor, al circului şi al baletului.

Dacă o galerie de artă ar strînge la un loc lucrările plasticei sportive, n-ar putea lipsi de aici „Regate la Argenteuil" de Claude Monet, lucrările în aqua-forte pe tema boxului ale lui Dunoyer de Segonzac, ilustrînd între altele chiar o carte despre box şi boxeri a lui Tristan Bernard, „Rugby" de Braque, „Corrida" lui Picasso.

Din 1912, de la Olimpiada de la Stockholm, artiştii plastici s-au întrecut şi ei la J.O. în lucrări de pictură, sculptură şi grafică. La aceste expoziţii vor participa curînd peste douăzeci de ţări şi ele vor fi vizitate de aproape o sută de mii de oameni.

Nici noi romînii nu sîntem absenţi în plastica mişcării. Vrednici înaintaşi: Th. Aman (schiţe de patinatori pe lacul Cişmigiu), Luchian (jochei, curse de cai), Jalea (Arcaş odihnind), Storck (Aruncătorul cu piatra), Baraschi (Aruncător cu lancea, lucrat pentru Balcaniada atletică de la Bucureşti, din 1937).

În anii de democraţie populară prezenţa subiectelor sportive este aproape nelipsită la fiecare expoziţie regională sau republicană.

Corneliu Baba pictează „Jucătorul de şah", Boris Caragea sculptează „Discobolul de la Dinamo", Octavian Angheluţă „Schiori la Poiana", Andrei Revesz expune nenumărate lucrări sportive. Eugen Ciucă, fost pasionat sportiv, sculptează o suită întreagă de opere, dintre care multe împodobesc astăzi stadioanele ţării noastre.

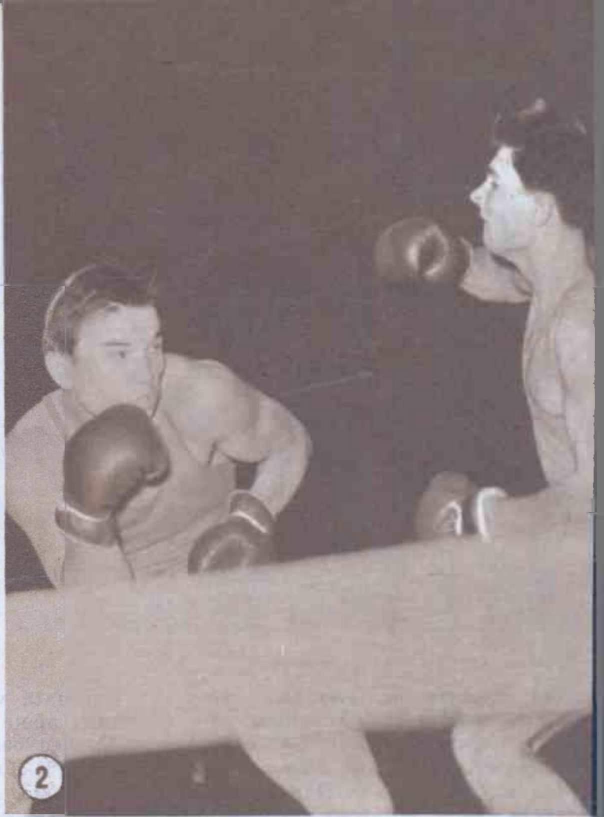
Stadionul este o lecţie vie de artă plastică. Iar plastica sportivă — dovada contemporană a prezenţei sportului şi în lumea artelor şi artiştilor.

BRĂILA

TRADIŢIE PUGILISTICĂ

1

2

3

Ca şi la Galaţi, la Brăila sportul cel mai iubit este boxul. Tradiţia îşi spune cuvîntul şi aici. Se pare că sportul cu mănuşi a apărut cam în aceeaşi perioadă în cele două oraşe-porturi şi este foarte greu să vorbeşti despre unul fără a aminti de celălalt. Boxul a dat naştere unei mari rivalităţi sportive între brăileni şi gălăţeni. Rezultatul acesteia, pe lista campionilor ţării multe nume ale boxerilor brăileni (Ilie Dragnea, Şerban Neacşu, Eustaţiu Mărgărit, Ion Zlătaru). Dacă boxerii din Brăila au avut echipe mai bune decît cei din Galaţi? Greu de spus. Fostul campion brăilean Eustaţiu Mărgărit ne povestea că disputele dintre reprezentativele celor două oraşe rivale se soldau de regulă cu victoria gazdelor în ciuda suporterilor oaspeţi care se deplasau cu miile fie la Galaţi fie la Brăila...

ANTRENORUL DE LA PROGRESUL BRĂILA

Este vorba de Constantin, fratele fostului campion Mircea Dobrescu. De numele lui se leagă succesele boxului brăilean din ultimii ani. Elevii săi sînt tot mai căutaţi de antrenorii loturilor noastre republicane. Aceasta, deoarece formaţia brăilenilor se numără printre cele mai bune echipe din ţară şi are în componenţa ei multe elemente talentate. Numele unor sportivi ca Petrache Covaliov, Nicolae Deicu sau Ion Covaci sînt acum bine cunoscute iubitorilor boxului din ţara noastră. Şi Dobrescu oferă mereu alte şi alte... surprize. Una dintre acestea este şi tînărul semigreu Nicolae Stoian, care nu de mult a obţinut o frumoasă victorie în faţa cunoscutului boxer dinamovist Dumitru Gheorghiu.

Ca toţi antrenorii de box, Constantin Dobrescu are o tolbă plină cu amintiri. Printre acestea sînt şi cele legate de cariera pugilistică a... fratelui său Mircea. O dată s-au întîlnit chiar pe ring. Victoria a revenit lui Mircea. Constantin vorbeşte despre rezultatul acestei partide ca despre o soluţie... frăţească: „Mircea era mai tînăr şi titlurile cîştigate de el m-au bucurat tot atît de mult ca şi cînd ar fi fost cucerite de mine. De multe ori, în „zone", luptam pînă la ultima picătură de energie numai din dorinţa de a mai elimina un boxer care ar fi putut ajunge adversarul lui Mircea. Nu vreau să spun prin asta că el îmi datorează mie vreunul din titlurile sale. Mircea a fost un mare boxer de care, însă, ghinionul s-a ţinut scai. Ar fi meritat un titlu olimpic sau european".

Ambiţia lui Constantin Dobrescu este să pregătească la Brăila o „muscă" de valoarea fratelui său. Se pare că a şi găsit un talent: tînărul Nicolae Tudorel. Trecut prin sălile altor doi buni antrenori brăileni, Ion Zlătaru şi Gheorghe Baltă, Tudorel s-a oprit, totuşi, la maestrul Dobrescu. Sperăm că dorinţa antrenorului se va transforma într-o frumoasă realitate.

★

I-am vizitat pe boxerii Brăilei la cîteva zile după succesul obţinut în faţa dinamoviştilor bucureşteni, înaintea turneului final al campionatului republican pe echipe. (Trebuie să recunoaştem, această victorie reprezintă una din amintirile cele mai plăcute ale brăilenilor). Pe cei mai mulţi dintre ei i-am găsit la antrenament (foto 1). Alături de boxerii consacraţi Grigore Enache, Roman Dinu, Vasile Perianu, sub supravegherea antrenorilor Constantin Dobrescu şi Gheorghe Baltă se pregăteau şi mulţi tineri începători. Schimbul de mîine al boxerilor brăileni este în plină formare.

Iată-l în fotografia nr. 2 pe Nicolae Stoian, marea speranţă a brăilenilor, în luptă cu Ştefan Panduru (Dinamo Craiova). Stoian (dreapta) a cîştigat această partidă, disputată anul trecut, în cadrul campionatului pe echipe.

Seara, după antrenament, într-una din librăriile oraşului i-am întîlnit pe Roman Dinu, Vasile Perianu şi Grigore Enache: „Ce cărţi noi au mai apărut!" (foto 3).

★

...Prin rezultatele obţinute în 1964, elevii lui Constantin Dobrescu şi-au tipărit o frumoasă carte de vizită pentru noul an. Dorim ca boxerii brăileni să continue buna comportare din ultima vreme şi frumoasa tradiţie pugilistică din oraşul lor.

P. H.

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

SIMULTAN DE ȘAH

Șahul se bucură de o largă răspîndire în rîndul muncitorilor de la Fabrica de hîrtie Bușteni. Nu de mult, ei au avut ca oaspeți pe maestra internațională Maria Pogorevici și pe maestrul Petre Seimeanu care au susținut un simultan mixt la clubul întreprinderii.
Iată un aspect din timpul simultanului.

VICTOR ZBARCEA
— Bușteni —

VICTORIA PIATRA NEAMȚ

Promovată în actuala ediție a campionatului categoriei C la fotbal, echipa Victoria Piatra Neamț a reușit, păstrîndu-și lotul de jucători cu care a evoluat în campionatul regional, ca la sfîrșitul turului să ocupe locul III, la egalitate de puncte cu a doua clasată. De reținut media de vîrstă a echipei: *20 de ani*.
Iată-i în fotografia alăturată pe tinerii fotbaliști din Piatra Neamț. De la stînga la dreapta *sus:* Ștefan Ionescu — antrenor, Teodor Stancu, Nicolae Fieraru, Adalbert Less, Ion Ghiban, Constantin Ghica, Nistor Goarnă, Aurelian Ilioiu, prof. Radu Toma — antrenor. *Jos:* Aurel Gheorghe, Miron Pop, Toma Pătrașcu, Mihai Sălăgean, Orban Levente.

CONSTANTIN OBREJA
— Piatra Neamț —
Foto: POMPEI ȘIMON

SECȚIE FRUNTAȘĂ

Echipa de fotbal Știința Petroșeni se numără printre secțiile fruntașe ale asociației sportive a studenților de la Institutul de Mine din Petroșeni. Cîștigătoare a ultimei ediții a campionatului universitar republican, Știința Petroșeni a terminat turul campionatului de fotbal al regiunii Hunedoara pe locul II, la numai un punct de liderul clasamentului, Dacia Orăștie.

În imagine, lotul Științei Petroșeni. De la stînga la dreapta, *sus:* Gheorghe Irimie — antrenor, M. Păsculescu, I. Nagy, V. Tudor, Gh. Stănilă, N. Bulbucan, T. Munteanu, St. Mercureanu. *Jos:* V. Papură, C. Răsădeanu, V. Holda, P. Tudor, Fr. Covaci, L. Lică.

AUREL DULA
— Petroșeni —

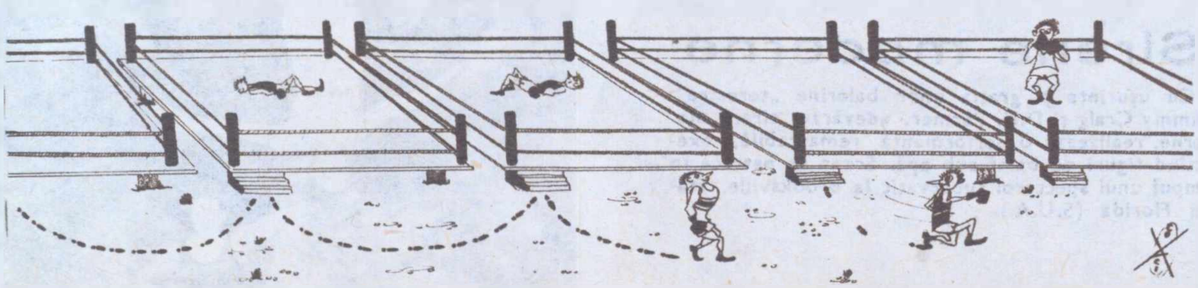
CAMPIONATUL COPIILOR

De curînd, la Curtea de Argeș a luat sfîrșit primul campionat orășenesc de handbal pentru copii la care au participat 6 echipe de fete și 8 de băieți.

În imaginea alăturată — echipa Școlii de 8 ani nr. 4 cîștigătoarea campionatului la băieți. De la stînga la dreapta, sus: Iulian Badea, Alexandru Pică, prof. Eudoxiu Scalat — antrenorul formației, Vasile Dumitrescu și Ion Nicolae. Jos: Marin Duculan, Costel Panea, Florin Stănescu, Marian Bușegeanu și Toma Stan.

EMANOIL STERESCU
Curtea de Argeș

Simultan de... box

Desen de OCTAVIAN COVACI

POȘTA REDACȚIEI

MARCEL CIUBOTARU — comuna Niculițel. 1) Chiar dacă sînt greșite, deciziile arbitrilor nu pot fi schimbate la nici un sport, deci nici la box. 2) Așteptăm prima dv. fotografie cu temă sportivă. Ne-ar interesa, mai ales, imagini de la Spartachiada de iarnă. Dacă vor fi bune le vom publica cu plăcere. 3) Regretăm, dar nu vă mai putem procura revista cerută, fiind epuizată și la noi.

SAȘA VITEFIN — Lugoj. Iată recordmanii republican, european și mondial la săritura cu prăjina. Recordul nostru la această probă a fost stabilit la Jocurile balcanice de atletism de anul trecut de către atletul Petre Astafei (4,75 m). Recordul european (5,15 m) îl deține Manfred Preussger (R.D.G.), iar cel mondial aparține americanului Fred Hansen (5,28 m).

OVIDIU OPRESCU — București. Prăjina din fibre de sticlă a inspirat foarte mulți caricaturiști. Chiar și noi am publicat ceva pe această temă. Poate ne trimiteți altceva.

NUȚU PARASCHIV — Bacău. Ne rugați să vă răspundem cine are dreptate. Dv. care spuneți că Peter Snell (Noua Zeelandă) este campion olimpic la 800 m sau prietenul dv. care susține că Snell este campion olimpic la 1 500 m. Amîndoi aveți dreptate. Atletul din Noua Zeelandă a cucerit la J.O. de la Tokio două medalii de aur (la 800 m și 1500 m).

COSTICĂ VIȘINESCU — comuna Tei. În careul „Fotbal" aveți multe cuvinte ... noi: RUA, ERIC, APELARE etc. Pentru viitor vă recomandăm să folosiți numai cuvintele existente în dicționarul editat de Academie.

CONSTANTIN CIOSU — Bacău. Din caricaturile „... de sezon" am reținut ceva pentru unul din numerele viitoare. Așteptăm altele.

NICOLAE VOICU — Arad. La J.O. de la Tokio, la întrecerile de haltere (cat. ușoară), sportivii Bazanowski (Polonia) și Kaplunov (U.R.S.S.) au realizat aceeași performanță: 432,5 kg. Ne întrebați de ce i s-a acordat titlul halterofilului polonez și nu celui sovietic. Foarte simplu: Bazanowski a fost cu 350 grame mai ușor decît Kaplunov.

RADU MIHAI — Blaj și *RADU SIRETCHI — Sibiu.* Careurile de cuvinte încrucișate pe care le-ați trimis au prea multe puncte negre pentru a putea fi publicate. Trebuie să rețineți că maximum de puncte negre admise într-un careu este de 15%.

VASILE TÎMPLARU — Reșița. 1) Joe Louis a fost campion mondial de box la toate categoriile timp de 12 ani (1937—1949). Nu există un alt boxer care să-și fi păstrat titlul o perioadă atît de lungă. 2) Iată în ordinea categoriilor care au fost campionii republicani de box în anul 1961: M. Dobrescu, A. Olteanu, C. Gheorghiu, I. Dinu, I. Mihalic, M. Stoian, V. Badea, I. Monea, Gh. Negrea, V. Mariuțan.

VICTOR ARDELEANU — Cluj. 1) Primul meci de handbal masculin în „11" interțări a avut loc în anul 1925 între echipele Austriei și Germaniei. Victoria a revenit formației austriece cu scorul de 6—3. 2) Seria jocurilor internaționale de handbal în sală a fost inaugurată la 8 martie 1935, la Copenhaga de către reprezentativele Suediei și Danemarcei. Prima formație a cîștigat cu 18—12.

ION BRECU — Timișoara. 1) Maestrul emerit al sportului Iosif Petschowski are 43 de ani. S-a născut la Timișoara. 2) Fostul portar al echipei Steaua, Ion Voinescu, s-a născut la 18 aprilie 1929 în comuna Valea Dragului, raionul Vidra, reg. București. A început să joace fotbal la Metalul București.

ADRIAN BRATU — Brașov. 1) La noi în țară primele jocuri de volei au avut loc în anul 1920, dar Federația romînă de volei a fost înființată cu 11 ani mai tîrziu. 2) Primul campionat mondial masculin de volei a fost organizat la Praga în 1949. Titlul de campioni mondiali l-au cucerit atunci voleibaliștii sovietici.

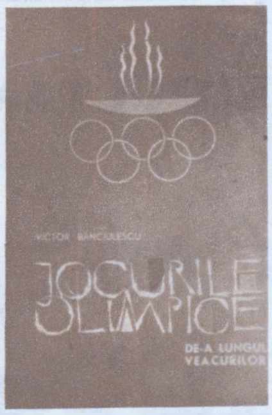
FELICITARE PRIETENEASCĂ

Iată o originală felicitare-suvenir care a sosit pe adresa redacţiei noastre: urările de bine cu ocazia Anului Nou din partea rugbiştilor din R.D. Germană. Montajul fotografic cuprinde imagini din partidele rugbiştilor romîni susţinute cu ocazia turneului pentru „Cupa Păcii" — ediţia 1964, care s-a desfăşurat în R.D. Germană.

MAGAZIN sportiv

O CARTE de VALOARE*)

Despre Olimpiadele trecutului îndepărtat, despre legendarele J.O. ale vechii Elade, ştiam puţin. Din cîteva fragmente de cărţi sau de prin enciclopedii. De la o vreme, însă, au început să apară tot mai des, în ziare şi reviste, o mulţime de date interesante, dar nu şi totdeauna conforme cu realitatea.

Faţă de uriaşa amploare pe care au luat-o Olimpiadele moderne, cercetătorii din multe ţări, legaţi într-un fel sau altul de mişcarea sportivă, au pornit la sistematizări, ţinînd seama de lipsa cărţilor dedicate J.O.

„JOCURILE OLIMPICE de-a lungul veacurilor", apărută în Editura Uniunii de Cultură Fizică şi Sport, a făcut să umple un gol ce se făcea tot mai resimţit în ultima vreme. Aşadar, avem de-a face cu o primă lucrare antologică a Olimpiadelor în literatura noastră sportivă.

Autorul ei este *Victor Bănciulescu*, un vechi ziarist sportiv, cu indiscutabile „state de serviciu" pe parcursul a aproape două decenii, binecunoscut în lumea sportivilor noştri.

Răsfoind cartea întîlnim următoarele titluri: „*Legendă şi istorie*", „*La umbra ramurilor de măslin*", „*Restaurare*" şi „*Pionerat*" — care alcătuiesc partea introductivă, istorică, dinaintea marelui eveniment sportiv, ce avea să-şi afle — peste ani — universalitatea, „evenimentul nr. 1 al anului 1896". („După un somn lung, de 1503 ani, Jocurile Olimpice se trezesc din nou la viaţă. De data aceasta nu ca o sărbătoare a unui singur popor, ci a sportivilor din toată lumea. De data aceasta nu mai celebrăm moartea eroilor sub zidurile Troiei, ci cîntăm viaţa, cu bucuriile ei", — notează autorul.) „*Atena, 1896*", „*Paris, 1900*", „*St. Louis, 1904*", „*Londra, 1908*", „*Stockholm, 1912*", „*Anvers, 1920*", „*Chamonix, 1924*" (prima ediţie a J.O. de iarnă), „*Paris, 1924*", „*St. Moritz, 1928* (II), *Amsterdam, 1928*", „*Lake Placid, 1932* (III), *Los Angeles, 1932*", „*Garmisch-Partenkirchen, 1936* (IV), *Berlin, 1936*"; „*Spre Universalitate*" — „*St. Moritz, 1948* (V), *Londra, 1948*", „*Oslo, 1952* (VI), *Helsinki, 1952*", „*Cortina D'Ampezzo, 1956* (VII), *Stockholm, 1956, Melbourne, 1956*", „*Squaw Valley, 1960* (VIII), *Roma, 1960*", „*Innsbruck, 1964* (IX), *Tokio, 1964*"; „*În slujba omenirii*"; „*Euritmie*"; „*Palmaresul concursurilor artistice*"; „*Festivităţi*"; „*Eroica*"; „*Tabela Olimpică de onoare a sportului romînesc*" precum şi întinsa şi variata rubrică „*Anexe*".

Întreaga carte, desfiinţînd graniţele timpurilor, constituie o adevărată frescă, bogat redată, a memorabilelor întreceri olimpice dăinuitoare peste veacuri şi milenii şi fixează, în acest fel, în mintea cititorilor noştri şi mai cu temei pe „eroi", ale căror nume au intrat de mult în istoria sportului.

Şi sportul romînesc dinainte de Eliberare, şi cel de după 23 August, care avea să scoată Romînia din anonimatul sportiv de pînă atunci prin obţinerea celor 27 de medalii olimpice la cele trei ediţii (1952, 1956, 1960), faţă de cele 2 (rugbi şi călărie) cucerite înaintea războiului, — este cuprins în lucrare. Dar, nu lipsite de interes sînt reproducerile după cunoscutul istoric Nicolae Iorga şi un cronicar al vremii, în „Gazeta Sporturilor", care arată limpede precara situaţie în care se afla timida mişcare sportivă în vechea Romînie.

Mînuind fin condeiul, V. Bănciulescu operează totodată cu rigurozitatea şi promptitudinea gazetarului, mai totdeauna călăuzit de spiritul şi litera conciziunii, fiind „mereu pe fază".

Prin această apariţie, autorul îşi adaugă, fără îndoială, un titlu de merit activităţii sale gazetăreşti.

GH. RANETTI

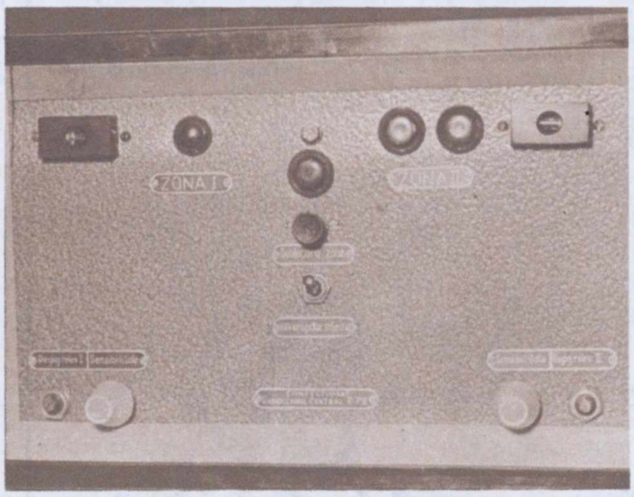
*) Victor Bănciulescu: „Jocurile olimpice de-a lungul veacurilor", ed. U.C.F.S.-1964

Aparat electronic pentru arbitraj la gimnastică

Cu prilejul cursului de arbitri intercontinental, care a avut loc anul trecut la Zürich, comisia tehnică masculină din Federaţia internaţională de gimnastică a omologat un aparat electronic, de construcţie romînească, invenţia maiorului Octavian Mateescu, profesor şi antrenor la clubul Steaua şi a şefului de lucrări de la Institutul de cultură fizică, Robert Podlaha. Aparatul, primul de acest gen, semnalizează absolut obiectiv cea mai mică atingere a liniilor de penalizare în săriturile peste cal eliminînd radical discuţiile în contradictoriu ale arbitrilor.

După cum este cunoscut, conform codului de punctaj internaţional, suprafaţa calului este împărţită în mai multe sectoare, delimitate de linii albe care marchează zonele de penalizare. (Dacă gimnastul, în săritură, îşi aşează mîinile în prima zonă, nu i se aplică nici o penalizare. În schimb dacă atinge sau depăşeşte prima linie este penalizat cu scăderea unui punct din valoarea săriturii şi cu două puncte dacă atinge sau depăşeşte linia a doua). Penalizarea depăşirilor — conform codului de punctaj — este dictată de către doi arbitri de linie, care-şi fac observaţiile şi le anunţă după fiecare săritură. Din cauza vitezei săriturii însă, şi mai ales la atingerile de fineţe, aprecierea celor doi arbitri este de cele mai multe ori subiectivă. Ca să poată fi înlăturat acest neajuns Octavian Mateescu şi Robert Podlaha au construit aparatul despre care am vorbit.

Aparatul este compus din două părţi principale: dintr-un sistem de conductori foarte subţiri, montat pe marginea exterioară a liniilor de penalizare şi din aparatul propriu-zis de semnalizare, care este prevăzut cu un amplificator cu două canale, cu un sistem de relee la ieşirea fiecărui canal, precum şi cu becuri de semnalizare. Aparatul, pe care-l puteţi vedea în fotografia alăturată, a fost experimentat şi a dat rezultate excelente cu prilejul concursurilor internaţionale de gimnastică de la Constanţa, iar faptul a determinat omologarea lui de către Federaţia internaţională de gimnastică.

Sirene moderne

Cu uşurinţa şi graţia unor balerine „terestre", Tammy Craig şi D.D. Parmer, adevărate sirene moderne, realizează o performanţă remarcabilă, executînd figuri de balet sub apă. Scena se petrece în timpul unui spectacol subacvatic la Brooksville, statul Florida (S.U.A.).

Se dedică ziaristicii...

După ce a cîștigat la Roma (1960) titlul olimpic la 200 m bras și a dobîndit de 5 ori laurii de campioană europeană, inotătoarea britanică Anita Lonsbrough (în fotografie) s-a hotărît să abandoneze activitatea competițională pentru a debuta ca ziaristă sportivă. De remarcat că nu are decît 23 de ani. Natația e tot mai mult pentru cei foarte tineri...

CONSOLARE...

Nu! Dalida nu are de gînd să înceapă antrenamentele pentru vreo performanță sportivă, deși unii sportivi (de exemplu înotătoarea franceză Christine „Kiki" Caron) cochetează cu microsillon-ul... Renumita cîntăreață și-a exprimat doar dorința de a asista la pregătirile lui Jazy. Pentru cunoscutul atlet francez, a cărui evoluție sub așteptări la Tokio l-a umplut de amărăciune, apropierea de Dalida este întrucîtva o consolare...

Cel mai bun boxer...

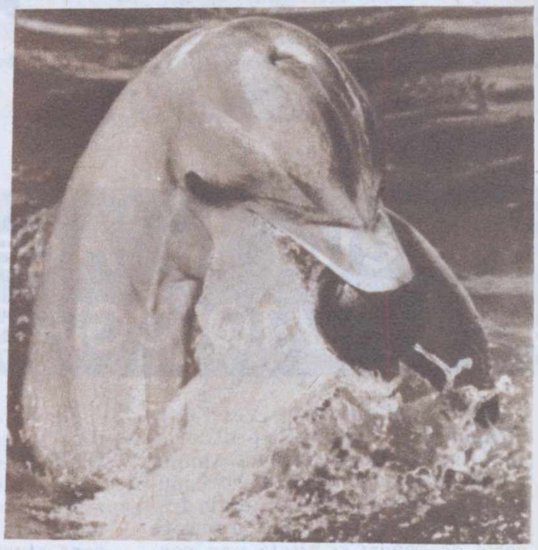
Iată-l din nou pe negrul american Emile Griffiths în paginile noastre! În clasamentul alcătuit, nu cu mult timp în urmă, de I.B.U. (forul suprem al profesioniștilor), el a fost situat pe primul loc în lume pe anul 1964. În fotografie, Griffiths îl învinge prin k.o. tehnic în runda a 9-a pe englezul Dave Charnley, la Wembley Stadium, păstrîndu-și astfel titlul mondial la categoria semimijlocie.

JEAN CLAUDE MAGNAN...

...este considerat drept cel mai bun scrimer francez pe 1964: a cucerit la Tokio o medalie de argint (floretă individual) și una de bronz (în proba pe echipe). Tinerețea și talentul în plină ascensiune ne determină să-i prezicem prezența marcată și la Ciudad de Mexico în 1968.

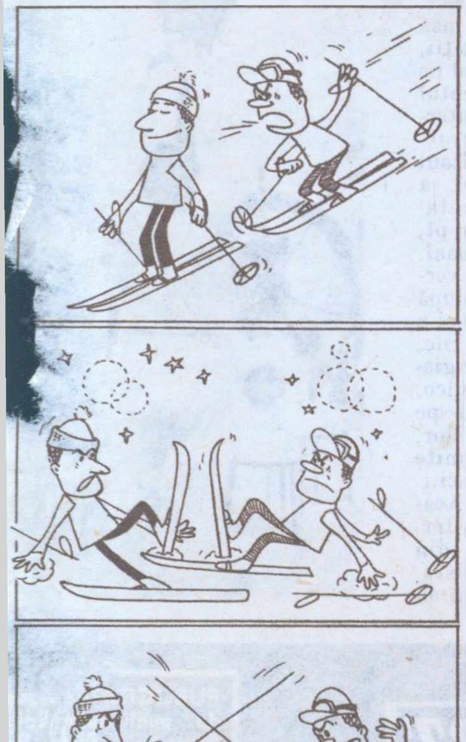
Foto: Miroir Sprint

„FLIPPY" POPICARUL

Delfinul Flippy este un alt personaj care a devenit cunoscut apropiat al cititorilor noștri. El și-a făcut din nou apariția în coloanele presei sportive printr-un alt talent, vizibil și în fotografie: popicar de ocazie.

Fără cuvinte

Desen de SIMION ALEXANDRESCU

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

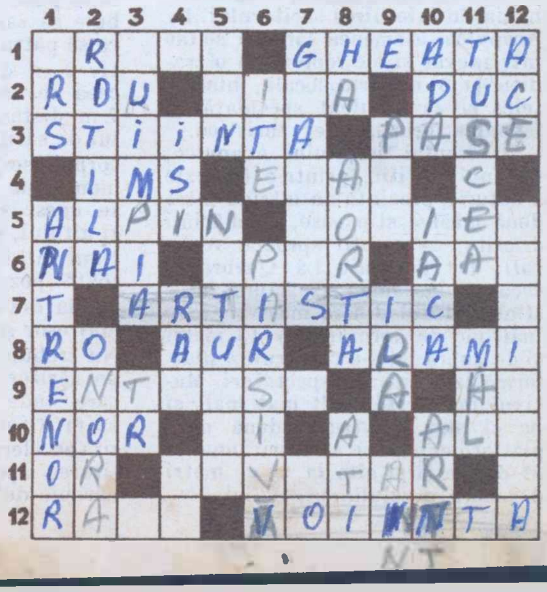
HOCHEI ȘI PATINAJ

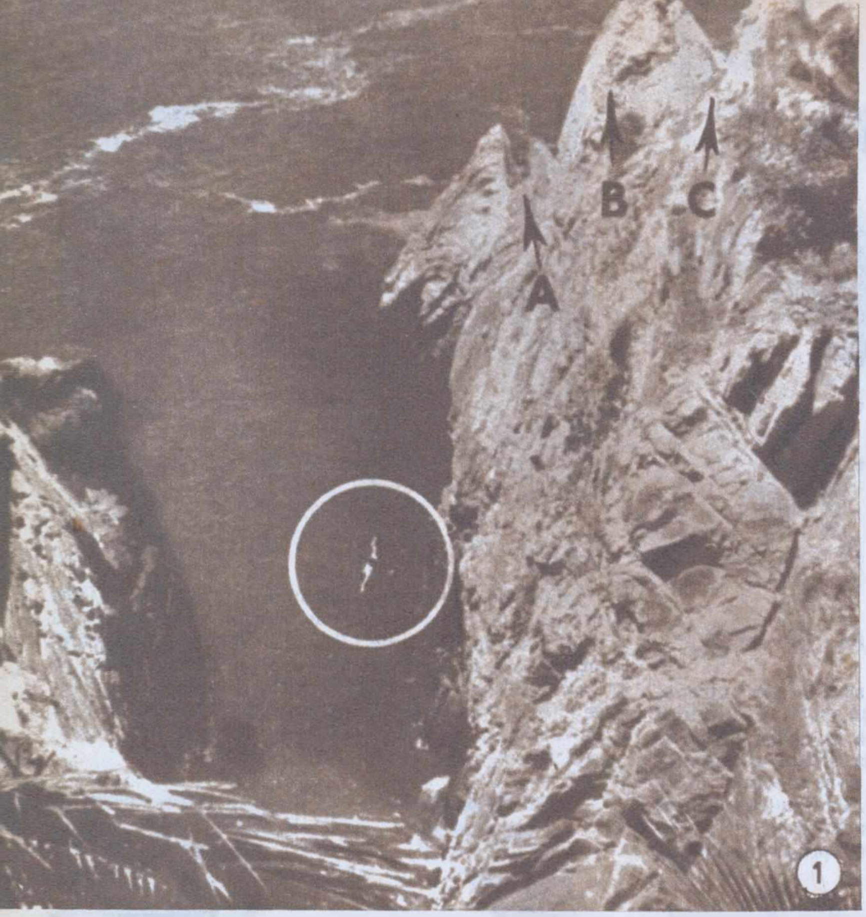
ORIZONTAL: 1. Conduce pucul pe... — ... oglinda patinoarului. 2. Deși e înghețat iarna, nu se poate juca hochei pe el — Din loc în loc (fem.) — Fără el, hocheiul n-ar exista. 3. Cunoscută echipă de hochei din Cluj — Trecerea pucului de la un jucător la altul (pl.). 4. Întreprinderea metalurgică Sibiu — Divinitate mitologică greacă. 5. De altitudine, așa cum e patinoarul de la Alma-Ata — Numele unui foarte bun patinator romîn. 6. Instrument muzical — Pretext pentru o revistă pe gheață — Nume feminin. 7. Patinaj care încîntă ochiul. 8. Începutul rotilelor! — Medalia celor mai buni patinatori — A acoperi cu aramă. 9. Traumatism articular întîlnit uneori la patinatorii neîndemînatecі — Vocale. 10. Aducător de zăpadă — Vocală dublă — Rîu în Austria. 11. Urma de patinator! — Producător de alviță. 12. De cele ale bocancului se prind patinele — Cunoscută echipă de hochei din Miercurea-Ciuc.

VERTICAL: 1. Inițialele unui club bucureștean care are o echipă de hocheiști juniori — Îndrumă activitatea patinatorilor și hocheiștilor. 2. Prin intermediul lor se poate patina și pe asfalt (sing.) — A cinsti. 3. Club bucureștean care are și o echipă de hochei — Începutul trasului la poartă! 4. Pronume — Localitate în India — În aer! 5. Șold — Patinoar cu gheață... spontană. 6. Fire care, dacă apar pe muchea patinei, trebuie îndepărtate — Josnică. 7. Adjectivul patinajului artistic — Locul din urma... medaliilor. 8. Măsură care arată suprafața unui patinoar de 100 × 100 m — Cea mai mare arteră a... inimii — Cai dobrogeni din... patine! 9. A scrie... englezește — Curelușă de mașină — Găzduiește concursurile de patinaj și de hochei doar în lunile lui reci. 10. Materia primă a gheții — Iată... în Moldova! — Articol (abr.). 11. Oraș care găzduiește de obicei campionatele noastre de patinaj viteză — Acolo îngheață mai întîi lacurile. 12. Pot fi de gheață, dar atunci nu mai servesc la cusut — Prestigiu pe care-l apără reprezentativele de hochei ale țării.

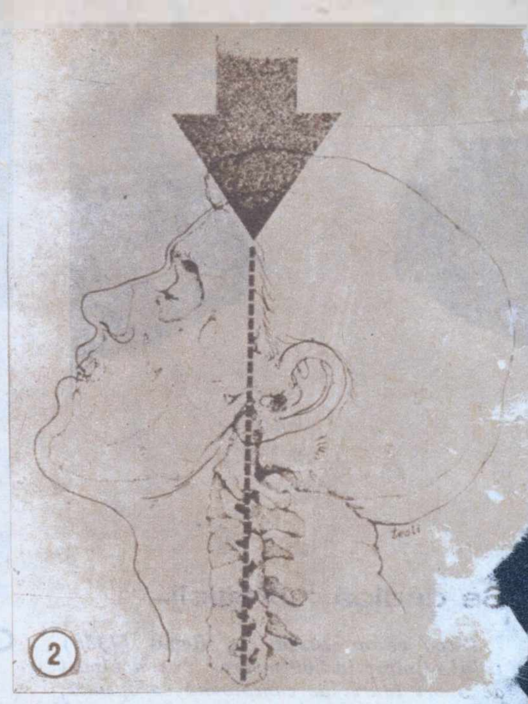
Cuvinte rare: ETAE, ALN, ABN, BAO, PEN

MIHAI GHEORGHE — București

(1) Pe masivul stîng al La Quebradei se vede platforma pentru spectatori, iar pe cel drept se văd punctele de săritură, notate cu A, B şi C. În centrul fotografiei săritorul, încercuit cu alb.

(2) Poziţia gîtului şi capului în momentul contactului cu apa. Coloana cervicală rectilinie suportă mai uşor şocul.

(3) Veteranul grupului de săritori profesionişti, Raul Garcia, demonstrează poziţia corectă în momentul contactului cu apa. A se remarca **dezvoltarea musculaturii** gîtului, membrelor superioare şi trunchiului.

„Veselie la Acapulco"
ŞI TRAUMATOLOGIA SPORTIVĂ

Vizionarea filmului „Veselie la Acapulco" a constituit, pentru cei mai mulţi spectatori, un simplu prilej de divertisment. Partea muzicală, decorurile naturale ale frumoasei regiuni mexicane, o reuşită serie de gaguri şi altele i-au conferit acestui film, cu caracter mai mult comercial, o prospeţime şi o vioiciune care l-au făcut agreabil, în ciuda multiplelor lui defecte.

Nu este de loc, nici în intenţiile şi nici de competenţa mea, să fac o nouă cronică a filmului, ci numai să remarc un aspect cu totul deosebit şi necunoscut celor care l-au vizionat. Cu riscul de a fi acuzat de deformare profesională, mă voi opri asupra semnificaţiei ultimelor secvenţe ale filmului, în care eroul, recîştigîndu-şi încrederea în sine, face în apele albastre ale oceanului acea pe cît de magnifică, pe atît de trucată săritură de la mare înălţime. Trucajul constă, de altfel (şi cu aceasta intrăm în subiect), numai în înlocuirea săritorului. La Acapulco, asemenea sărituri se fac într-adevăr şi ele reprezintă o tradiţie şi o mîndrie locală, bineînţeles şi ea suculent speculată în favoarea propagandei turistice.

În dreptul orăşelului Acapulco, Oceanul Pacific, printr-o fantezie a naturii, prezintă un intrînd între două masive stîncoase, de mărimi diferite, cu pereţii aproape verticali, loc denumit La Quebrada, ceea ce înseamnă „spărtură între stînci". Unul dintre masive are o înălţime de aproximativ 13 metri şi deasupra lui s-a construit o platformă largă pentru spectatori. Masivul opus este mult mai înalt şi pe el sînt construite două mici platforme pentru sărituri, una la 31 de metri şi alta la 42 de metri deasupra nivelului oceanului.

De pe aceste înălţimi, săritorii din Acapulco, organizaţi într-un fel de corporaţie, sub conducerea veteranului lor Raul Garcia, fac zilnic adevărate demonstraţii de măiestrie şi curaj. Spectacolul începe atunci cînd pe platforma cea mare s-au strîns spectatori care, prin contribuţie, au adunat un număr suficient de pesos. Săritorul desemnat să facă demonstraţia sare întîi de pe platforma mică, de la 13 m, trece înot spre masivul înalt şi se caţără pe stînci, pînă la punctele de săritură de la 31 sau 42 m. Lîngă ultimul punct este construită în stîncă o mică grotă, cu o statuie a Sfintei Fecioare, în faţa căreia ritualul săriturii prevede obligativitatea de a te închina. Pregătirea săriturii este deci bine regizată şi urmăreşte, în mod evident, emoţionarea spectatorilor plătitori.

Săritura propriu-zisă se realizează, de asemenea, după o tehnică bine pusă la punct. Săritorul trebuie să sară mult înainte, pentru ca să pătrundă în apă la aproximativ 2 m distanţă de baza stîncii, ceea ce ar reveni la aproximativ 7 m distanţă de verticala punctului de săritură. În timpul zborului corpul se menţine încordat. În momentul intrării în apă mîinile se unesc strînse înaintea capului şi gîtului, protejîndu-le. Gîtul este ţinut în hiperextensie, cu capul pe spate, poziţie în care coloana cervicală devine rectilinie şi suportă mai uşor şocul contactului cu apa. Nu trebuie uitat faptul că, pentru un săritor de aproximativ 60 kg care cade de la o înălţime de 42 m, cu o viteză crescîndă, datorită acceleraţiei gravitaţionale, densitatea apei în care pătrunde se apropie de cea a mercurului!

Săritorii din Acapulco beneficiază de o musculatură impresionantă a membrelor superioare, a gîtului şi a trunchiului, dezvoltată datorită numeroaselor căţărări pe stîncă. Ei practică acest sport din copilărie. Astfel, Raul Garcia, la vîrsta de 33 de ani, avea 25 de ani de experienţă, perioadă în care a efectuat fantastica cifră de peste 26 000 sărituri de la aceste înălţimi. Problema pe care şi-au pus-o traumatologii sportivi din Mexic a fost aceea de a controla efectele acestor sărituri asupra aparatului locomotor. Ei au studiat, cu ajutorul radiografiilor, coloanele vertebrale ale unui număr de 6 săritori şi au constatat că 5 dintre ei prezentau urmele unor vechi fracturi prin compresiune ale mai multor corpi vertebrali. Nici unul însă nu a prezentat nici fracturi-luxaţii, nici tulburări neurologice. Şocul pe care corpul îl suportă în momentul intrării în apă este atît de puternic, încît se pot produce şi fracturi la alte nivele. Acelaşi Raul Garcia, în lunga lui carieră, a suferit pe rînd fracturi de metacarpiene, fractura radiusului drept, luxaţia umărului stîng şi, în final, o fractură prin compresiune a vertebrelor toracale 6 şi 7. Chiar după acest din urmă grav accident el şi-a reluat, la numai două luni de zile, activitatea de săritor! S-a înregistrat şi un caz mortal la Acapulco. Un turist, săritor încercat de pe platformele obişnuite ale bazinelor, plin de entuziasm, a vrut să-i imite pe localnici şi s-a zdrobit în stînci...

Săritorii profesionişti din Acapulco şi-au cîştigat o faimă internaţională şi constituie unul din marile puncte de atracţie ale staţiunii oceanice mexicane. Ei şi-au desăvîrşit tehnica într-atît încî[illegible] şi noaptea, cu torţe aprinse [illegible] mîini, realizînd un spectacol [illegible] şi, desigur, bine plătit. Dar tocmai acest ultim aspect, cunoscute fiind riscurile fiecărei sărituri şi faptul că o simplă rafală de vînt poate modifica poziţia săritorului, sugerează sentimentul neplăcut al îndoielii. Să fie cu adevărat „Veselie la Acapulco", unde, în fermecătorul climat pacific, oamenii riscă zilnic, pentru cîţiva pesos, să-şi piardă viaţa?

Dr. CLEMENT BACIU
Candidat în ştiinţe medicale

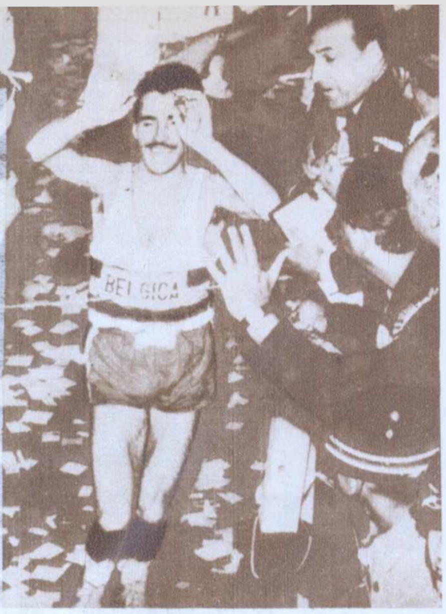
SPORT

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
Strada Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — Bucureşti. Telefoane: 11.10.05 şi 11.91.13.
ABONAMENTELE se fac la toate oficiile poştale din ţară, iar în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

PUBLICITATEA: Agen[illegible] de publi[illegible] Editu[illegible] Scînteia [illegible] Pal[illegible] tului R.P.[illegible] bloc [illegible] telefon [illegible]
Prezentarea [illegible] M. PAT[illegible] Tehnore[illegible] BĂRBĂUŢE[illegible] tor: GH. RANETTI

Tiparul: Combinatu[illegible] Poligrafic Casa Scîn[illegible]

43.806 Lei 2,[illegible]

De un an încoace, belgianul Gaston Roelants manifestă o formă deosebită, încununată, aşteptat, şi de victoria olimpică (3 000 m obstacole). El a dorit mult (şi a reuşit) să încheie anul olimpic cu o reeditare a victoriei în renumita „Corrida“ care se desfăşoară pe străzile oraşului brazilian Sao Paulo în noaptea Anului Nou (în fotografie sosirea). Dar a mai reuşit, cu ocazia vizitei în America de Sud, o serie de victorii care constituie un debut frumos în 1965: pe stadionul Pacaembu din Sao Paulo 10 000 m (29 : 46,1), la Montevideo (Uruguay) crosul „Traversarea plajelor“ (10 km în 30 : 26,6) şi la Mar del Plata (Argentina) un cros (8 km în 28 : 37,2)!

...ME NOU Victorios în primele mari concursuri ale sezonului 1965, patinatorul sovietic Eduard Matu-... podium, în centru) se anunţă printre principalii protagonişti ...port. De remarcat că el l-a învins, printre alţii, şi pe campionul ... probei de 1.500 m, Ants Antson (stînga), chiar în proba

Foto: **TASS — Moscova**

...STINGS Tradiţionalul turneu internaţional de şah de la Hastings, care se desfăşoară în fiecare an din ...ace (cu excepţia anilor de război), se bucură de o popularitate ...ce mai largă. Anul 1964, mai bine-zis ultimele sale zile, i-au ...lement nou: participarea campioanei mondiale, Nona Gaprin-...reapta), a cărei prezenţă a stîrnit mare interes. În fotografie, ...rul Iugoslaviei în Marea Britanie, Srdja Prica, efectuează ...na prima mutare în partida cu brazilianul Antonio Rocha (pe ... învins), sub privirile primarului oraşului-gazdă, D.W. Wilshin.

Foto: **U. P. I.**

PLONJON PE GHEAŢA *La Stockholm, cu prilejul turneului internaţional de hochei pe gheaţă la care a participat şi reprezentativa sovietică de tineret, spectatorii din tribunele lui Johanneshof Ice Stadium au avut prilejul de a vedea meciuri de un înalt nivel tehnic. Iată o fotografie în care plonjonul spectaculos (mai degrabă specific altor sporturi) este folosit cu succes de apărătorul sovietic Evgheni Zimin.*

MIHAELA PENEŞ ŞI MINGILE DE ZĂPADĂ

Pentru Mihaela Peneş „bombardamentul" cu bulgări de zăpadă reprezintă nu numai un joc, dar şi un bun antrenament în proba ei preferată: aruncarea suliţei. Iată motivul pentru care, în timpul vacanţei de iarnă, Mihaela a fost protagonista tuturor luptelor cu „ghiulelele" albe pe care le-a expediat nu numai cu multă precizie, dar şi cu o deosebită plăcere.

Foto: G. ŞTEFĂNESCU